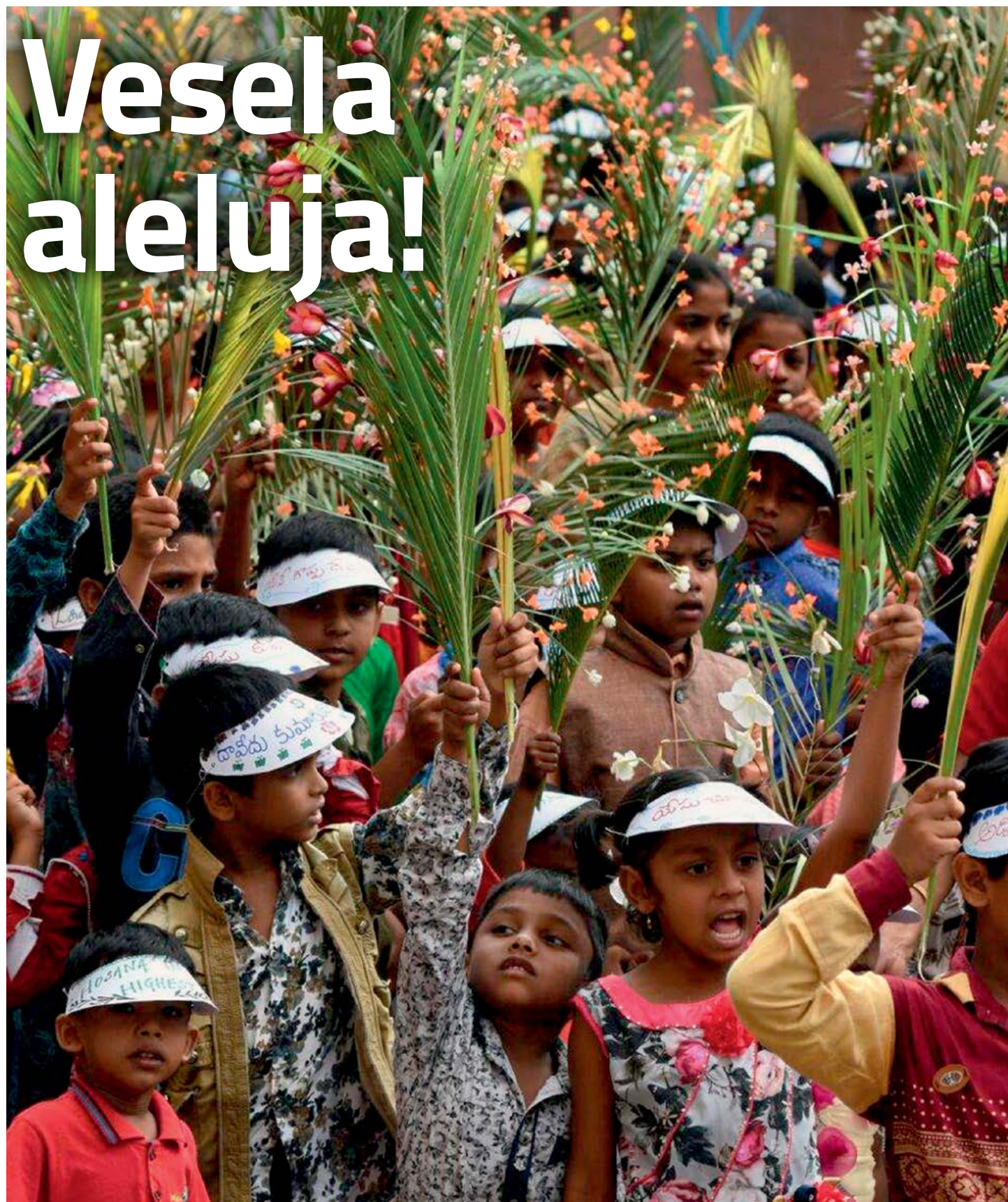




Misijonska **obzorja**

POGLED PO SVETU

03 | leto 32 | april 2018 | priporočeni dar za tisk MO 1,50 EUR |





Naš Bog je iz mesa in krvi

Praznik Gospodovega oznanjenja, s katerim smo letos na poseben način začeli veliki teden, čisto konkretno razodeva ljudomilost našega Boga in je izrazito misijonski. Za Vincencija Pavelskega je bil izrednega pomena in vodilo za vsa njegova ravnanja. Ko se ob njegovi skrivnosti zaustavimo in vanjo poglobimo, letos še posebej v luči velikonočnega tridnevja, začutimo, kako svet dobiva nekaj očetovsko materinskega. Bog ni le sporočilo besede, ni le zapoved ali prepoved, ni le sodnik, ni le stvarnik, temveč karkoli bi lahko o njem še rekli oziroma naštevati, vse se razblini v nič v primerjavi s tem, ko ga lahko imenujemo Oče, po Mariji, preko katere z njenim »Zgodi se« stopi v ta svet, pa še Mati.

Ko morda kdaj v svojih razmišljanjih iščemo primerjavo med ljubeznijo in prijateljstvom ali pa razliko med enim in drugim, se mi zdi, da je ni, da gre za eno in isto, a z neko veliko nadgradnjo. Prijateljstvo nič ne boli, ko pa vanj stopi tudi bolečina in

z njo v prijateljstvu vztrajamo, nastane ljubezen. Jezus prijateljuje s svojimi učenci in tudi oni z njim, ko pa nastopi njegovo trpljenje in smrt, večina izmed njih odneha. Le Marija z nekaterimi ženami in Janez ostanejo, kot nam poroča veselo sporočilo. Prav tema dvema preda, kar sam počne, do zadnjega vlakna, z znamenitim: »Glej, tvoj sin, glej, tvoja mati«. Globljega in razumljivejšega sporočila svoje ljubezni bi nam ne mogel dati; starševsko, materinsko in očetovsko nam zagotavlja varnost v našem bivanju in z željo, da isto kot on do nas, postajamo tudi mi drug drugemu.

Ko razčlenjujemo svet, življenje v sodobnem času, naše medsebojne

odnose - zaznamovani smo danes s tem, da kar naprej nekaj mrcvarimo - da bi odkrili prave prijeme, učinkovito evangelizacijo in zadeli pravi misijonski nagovor, nam vse to ob gornjem niti ni potrebno. Verjetno vedno, še posebej pa danes, je odgovor povsem preprosto. Človek - kjerkoli in kdorkoli je že - potrebuje človeka in najprej človeka, takega, ki ga je svet prejel z učlovečenjem našega Boga, ljudomilega, očetovsko in materinsko človeškega, starševskega pod vidikom najlepšega, kar je moč iz tega izrazoslovja izžeti. To je odgovor za vse čase in za slehernega človeka - pa ne le za človeka, ampak tudi za sleherni živo bitje in stvarstvo.

Dragi misijonarji, dragi prijatelji misijonov in vsi, ki vas te vrstice dosegajo; naš Bog je z učlovečenjem iz mesa in krvi, tak vztraja na Kalvariji in tako ostaja kot hrana na naši življenjski poti. Naj nam vstali Zveličar utrjuje zavest, da bi to vedeli in vedno čutili, iz tega živeli in na tak način življenje delili z drugimi, da bo »Aleluja« v svoji izžetosti nekaj, ob čemer bomo mi, naše neposredno okolje in svet, vzdrhteli!

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987



Misijonska obzorja
POGLED PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
<http://www.missio.si>
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Misijonska pisarna v Mariboru
je od 1. januarja 2015 zaprta.
Glavni urednik: Jože Planinšek, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4950 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2018: 9 EUR, za Evropo 12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: naročnina MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933,
Vplačila iz tujine s čeki na naslov: Misijonsko središče Slovenije, Kristanova 1, 1000 Ljubljana
Slika na naslovnici: Cvetna nedelja

Papež Frančišek:

Med karizmatikom in kamnom spotike – ob 5. obletnici papeške službe

PIŠE MATIJA NARED

Minilo je pet let, odkar je bil Jorge Maria Bergoglio izvoljen za papeža. Glede na vse, še posebej pa na način, kako živi svoje poslanstvo, ni čudno, da je zelo visoko na »lestvici priljubljenosti« in da je deležen velike medijske pozornosti.

Da ostanemo blizu njegovemu duhu preprostosti, lahko podamo izsledke ankete z dokaj zanimivim vprašanjem: »Ali bi šli na pivo s papežem Frančiškom?«, ki jo je opravil neki španski časopis. Rezultati so pokazali, da bi z njim šlo na pivo 8 od 10 vprašanih.

In kaj je tisto, kar ljudi navdušuje? Gotovo je, da Frančišek sledi svoji misli, ki jo je nakazal že pred izvolitvijo in ki jo nekateri označujejo kot tisto, ki je prepričala kardinale, da je Jorge Maria Bergoglio človek, ki mu gre zaupati. Če na kratko povzamem: zagovarja, da mora iti Cerkev iz sebe, ven, med ljudi, na obrobje družbe, če hoče evangelizirati. Odit mora na vsa obrobja (geografska in eksistencialna), oditi mora do skrivnosti greha, bolečine, nepravčnosti, nevednosti ... Če Cerkev tega ne dela, postane usmerjena sama vase in bolna (teološki narcizem). Taka Cerkev »zadržuje« Kristusa pri sebi in ga noče izpustiti zunaj svojih zidov. Taka Cerkev je samozadostna, misli, da ima svojo luč, in tako preneha biti odsev Kristusove luči.

Te ideje nam konec koncev prikažejo moža, ki ve, da ga v nebesih ne bo rešilo sklicevanje na to, da je bil duhovnik, da je bil škof, še več, da je bil papež, ampak da bo sojen po tem, kaj je naredil kot človek. In to ga dela tako velikega. Kljub vsej moralni avtoriteti, ki jo ima, kljub vsej veličini cerkvene institucije, na vrhu katere je, daje občutek preprostega človeka, ki išče pot do božjega kraljestva in ki jo želi iskati skupaj z drugimi, še posebej z najbolj obrobniimi. Je kot Janez Krstnik.

Vsi vemo, da so podobe Boga dokaj dodelane: teologija je konec koncev jasna. Niso pa velikokrat jasne poti, ki jih moramo prehoditi, da pridemo na pravi cilj. Tako nam papež kaže svojo pot do Boga, ki je ravno zaradi njegove neposrednosti in preprostosti velikokrat nenavadna, nevsakdanja in zato mnogim tradicionalnim vernikom tuja. In pri tem ne daje možnosti za različne interpretacije. Vedno se ve, o čem govori, še posebej pa se ve, kaj dela. Z njegovim načinom krščanskega življenja dobivamo namige, ki nam jih do zdaj papeštvo ni dajalo. Vsaj ne tako neposredno in prisrčno. Papež se ne skriva za svojo »nezmotljivostjo«, temveč se poskuša znajti na svoji edinstveni poti, ki mu jo je prineslo Življenje: najprej je človek, nato vse drugo. S tem se na neki način prenesejo odtenki papeške podobe z vladanja na služenje, z očetovskega lika cerkvene avtoritete na materinsko podobo Cerkve. Papež/Cerkev ni dogmatična avtoriteta, dlakocepsko naravnana na iskanje napak, ampak je razumljena kot mati, kot tista, ki objema otroke, ki jih išče in kliče nazaj, ki z njimi trpi, z njimi čuje, jih nosi v naročju, jih prestreza pri padcu, in če je zamudila, pomaga pri vstajanju. Ta papež je izraz nežne podobe Cerkve, recimo temu ženske oblike Cerkve, in to nas še posebej preseneča. Vedno znova.

Pa je to še podoba papeštva, ki smo je vajeni? Ali ne preveva nekatere strah pred novim? Pred odprtostjo pred ljudmi in Bogom? Pred tem, da morajo Bogu dati odgovor že za življenja s svojim delom, ne samo s svojo pravovernostjo?

Ankete med katoličani mu sicer pripisujejo počasen padec priljubljenosti, kar se predvsem nanaša na to, da naj bi bil preveč liberalen, da naj bi bil naiven ... Očitajo mu tudi, da ne more izpeljati reform, ki bi preprečevale spolne zlorabe; da ne daje prave veljave ženskam in jim ne omogoča sodelovati pri »odločanju«; očitajo mu, da nima pravega odnosa do kitajske državne Cerkve ... in verjetno še kaj drugega. Med drugim tudi to, da je razvrednotil papeštvo, da je prostozidar in seveda s tem tudi Antikrist. Ne morejo pa mu očitati tega, da ni zvest samemu sebi, da brez dlake na jeziku kritizira sprevržene »zahodne« ideologije, ideologije, ki jim je več do denarja kot do Zemlje ali do bližnjega. Ravno tako ne tega, da ne zagovarja ideje povezovanja, sobivanja, boja proti klimatskim spremembam, proti trgovini z ljudmi, da se ne zavzema za brezdomce in begunce, še posebej za otroke, ne morejo mu očitati, da se ne bori proti splavu in proti smrtni kazni, proti religijskemu nasilju in preganjanju na verski podlagi. In seveda ne tega, da vse ne povezuje z odnosom do Jezusa Kristusa. In to so velike stvari, ki jih moramo zagovarjati tudi mi, pa ne samo zagovarjati, zanje moramo delati in jim pomagati, da zaživijo. S papežem Frančiškom – Jorgejem Mario Bergogliem – s človekom, s katerim bi šel marsikdo na pivo, je najvišji vrh Cerkve dobil presenetljivo človeški obraz, ki je blizu ljudem, blizu trpečim, blizu zapostavljenim, blizu iskalcem, blizu izgubljenim ... Si Cerkev od svojega poglavarja lahko želi še kaj večjega? Papež Frančišek Boga zelo konkretno izenčuje z ubogimi, obrobniimi, preganjanimi ... s tem pa tudi teologija dobiva konkretne življenjske naloge, vera postaja pot in Bog postaja sopotnik.

Simon Vrečar, posebne vrste misijonar

Z začetkom letošnjega leta se je zaradi upokojitve iz Misijonskega središča poslovil gospod Simon Vrečar. Naš dolgoletni in prav posebne vrste misijonar, še posebno veselje za marsikoga v težkem pričakovanju pomoči. Morda včasih premalo pomislimo na to, da je misijonsko delo zelo različno. In dostikrat še kako pomembno tudi tisto, ki je povsem v ozadju, še posebej, če ga nekdo opravlja s srcem, tiho in zvesto. Naši sodelavci v Misijonski pisarni oziroma Misijonskem središču so zagotovo taki in prav je, da nam ob tej priložnosti spregovori eden izmed njih. Ob Simonu smo se zaustavili še posebej, da se mu zahvalimo za zvesto služenje ob njegovi upokojitvi, kar naj bo znamenje naše hvaležnosti za vse postorjeno in hkrati tudi pozornost do vseh preostalih, ki njegovo delo nadaljujejo s svojim služenjem za pisalnimi mizami in na terenu.

Kako ste »se znašli«, mislim, kako ste prišli v Misijonsko pisarno in koliko časa ste na ta način vršili svoje, zagotovo tudi misijonsko poslanstvo?

Bilo je naključje. V prejšnji službi mi je sodelavka povedala, da ravnatelj Misijonskega središča išče finančnega knjigovodjo. Delo se mi je zdelo zanimivo in sem se prijavil. Vse je potekalo zelo hitro, tako da sem bil v treh tednih že na novem delovnem mestu. Vse je bilo novo in kar nekaj časa sem potreboval, da sem se seznanil z delom v misijonski pisarni. Ob delu so leta hitro minevala in

nabralo se jih je za dvaindvajset let in sedem mesecev, ko je napočil čas, da se upokojim.

Ste kdaj premišljevali o svojem delu tudi pod vidikom, da ste neke vrste misijonar ali ste imeli občutek, da pač le vršite potrebno pisarniško delo?

Ob prihodu sem potreboval kar celo leto, da sem se seznanil z vsemi dejavnostmi v Misijonskem središču. Delo je bilo zanimivo in raznovrstno, zlasti srečanja in spoznavanja z misijonarji, ki so prihajali na dopust. Ob zavedanju, kaj za njih pomenimo mi

v zaledju, namreč da se lahko vedno obrnejo na nas, da smo jim na razpolago, svojega dela nikoli nisem imel samo za potrebno pisarniško delo, ampak neke vrste misijonsko delo v zaledju. To nam misijonarji vedno znova zagotavljajo, da brez zaledja ne bi mogli biti tako uspešni, kot so.

Česa ste bili v stiku z misijonarji najbolj veseli, kaj se vam je še posebej vtisnilo v spomin?

Ponovnega snidenja z njimi, pogovora o delu na misijonu, o uspehih in razočaranjih, ki so jih doživeli. Zelo se me je dotaknil misijonarjev dopust. Mi navadno gremo od doma za kak teden ali dva, damo možgane na »pašo« in se vrnemo v službo »spočiti«. Misijonar pa ob obisku najprej opravi zdravniške preglede, nato pa se odpravi po župnijah, kjer predstavlja svoje delo in potrebe na misijonu. S tem zbira sredstva za svoj misijon, teh pa navadno ni nikoli dovolj za vse potrebe na misijonu.

Ste kdaj pomislili, da bi bili tudi vi lahko misijonar, morda kot laik?

Ja, še v otroških letih, ko nam je župnik pri verouku pripovedoval o misijonih in nas navduševal zanje. V SVŠ (Srednja verska šola v Vipavi) so večkrat povabili misijonarje, da so nam pripovedovali in nas navduševali za misijonsko delo, vendar se me to ni dotaknilo v tolikšni meri, da bi postal misijonar, vendar ja, v zaledju s podpiranjem in molitvijo.

Ko ste začeli z delom, ni bilo tako samo po sebi umevno, da je nekdo cerkveni uslužbenec; kaj vam je to pomenilo, ste imeli občutek, da ste kot tak cenjeni?

Po izobrazbi sem maturant SVŠ, ki takrat ni bila priznana javna šola in kot tak sem že ob zaposlitvi zaradi tega v osnovi prejemal nižjo plačo

Simon z družino





Simon z ženo

za enako delo kot drugi, istočasno pa sem bil še »zaznamovan« kot bivši semeniščnik. Ko se mi je ponudila ta služba sem jo z velikim veseljem sprejel in jo opravljal kolikor

toliko dobro. Kot cerkveni uslužbenec nisem imel občutka, da sem bil zapostavljen ali manjvreden. Je pa tako, da to delo nekateri cenijo, drugi pa ne.

Boste ostali zvesti svoji misijonski razsežnosti še naprej ter ohranjali stike z misijonarji, ali se vam zdi, da ste sklenili svojo nalogo?

Po tolikih letih poznanstva in družjenja ne moreš kar prekiniti stikov z misijonarji, ki so ti zaupali in te cenili kot takega. Mislim da svoje naloge še nisem sklenil, če ne drugače, se bomo srečevali v molitvi pri NJEM.

Kako ste se ujeli s sodelavci, jih boste pogrešali in kaj bi jim rekli ob slovesu?

S sodelavci sem se res zelo dobro razumel, bili smo pravi prijatelji, drug drugemu pomagali pri delu in se spodbujali. Zato se je bilo težko posloviti od njih. Želim jim, da bi še naprej tako uspešno sodelovali in delovali v prid naših misijonarjev navkljub občasnim »kratkim stikom«, obenem pa jih prosim, naj mi oprostijo za nevšečnosti, če so jih imeli z menoj.

Steber kolektiva in pristen prijatelj

V večini kolektivov se najde oseba, za katero se zdi, da brez nje kolektiv ne bi bil to, kar je. Ko prideš v službo, je že na delovnem mestu. Ko potrebuješ kakšno informacijo, veš, da če drugi ne bo vedel, jo dobiš pri njej. Ko zbiraš podatke iz prejšnjih let, je ta oseba kot zlata žila v rudniku – od nje izveš za mnoge zanimive dogodke, datume, letnice, osebe, ... In ko se ta oseba upokoji, za njo ostane velika praznina.

To je bil za nas Simon. Vedno se nam je zdel kot visok vršac med vrhovi gora. Miren, tih in moder. Zelo zanesljiv. Pripravljen poslušati in svetovati. Z izvrstnim spominom je z lahkoto in veseljem podajal kakršnekoli informacije v zvezi z našimi misijonarji in preteklostjo naše pisarne. In dostikrat je bil dragocen vir podatkov za naše nadobudno izpopolnjevanje različnih zgodovinskih preglednic. Prav rad pa se je tudi pošalil in nam s tem polepšal veliko delovnih dni. Zato nam je večkrat zastal korak ob njegovi delovni mizi za kakšno kratko misel. Prav legendaren za nas je bil njegov radijski

sprejemnik, ki nikoli ni smel biti ugasnjen, saj ima Simon zelo rad glasbo. Zato ni čudno, da je bilo v zadnjih letih njegovega službovanja kar nekaj smeha na ta račun. A zaradi te njegove navade je nas, ostale sodelavce, lahko hitro opozoril na kakšno oddajo na radiu ali na posnetke misijonarjev in nas s tem dodatno osveščal in seznanjal z dogajanjem doma ter po svetu. Skoraj 23 let je bil Simon del kolektiva Misijonskega središča, zato ni čudno, da smo ga imeli skorajda za »očeta«. Čeprav je bilo njegovo delo večinoma blagajniško in računovodsko, je vrsto let pomagal tudi pri pakiranju in razvozu gradiva na pošto.

Lepo število, vedno lično zapakiranih in tesno povezanih, paketov je šlo skozi njegove roke. Še danes uporabljamo njegovo »tehniko« vezanja paketov, ki se je izkazala za zelo uporabno. Tudi na svoje blagajniško in računovodsko delo se je dobro spoznal. Pri tem mu je bil v veliko pomoč njegov izvrsten spomin. Skorajda vsako stranko je poznal po imenu in dostikrat je že vnaprej vedel za njihove želje, kar je marsikatera stranka zelo cenila. Čeprav je lahko komu na prvi pogled deloval malce nedostopno, je bil v resnici zelo prijeten in dobrovoljen sogovornik. Za nas, sodelavke, pa tudi zelo dober sodelavec, svetovalec, poslušalec in prijatelj, ki je s srcem opravljal svoje delo.

Simonu smo hvaležne za vso njegovo pomoč, za pristen odnos in za to, da smo se vedno lahko zanesle nanj, ko smo to potrebovale.

Sodelavke

Zamujene ure...

PIŠE FRANC SODJA CM, LETA 1984

Do nedavna smo brali v cerkveni zgodovini, kakšno uslugo je napravil Konstantin Veliki, ko je z Milanskim ediktom 313. leta dal svobodo krščanstvu. Res, preganjanje je prenehalo. Bila je ura, ko bi moglo krščanstvo res postati kvas sveta.

Danes pa žal zgodovinarji ugotavljajo, da je nemoč Konstantina bila kriva, da je nastal razkol, ker ni znal in mogel povezati nekdanje rimsko cesarstvo v celoto, po drugi strani pa je z držo zaščitnika do tedaj svobodno krščanstvo usužnjil državi. Morda niso daleč od resnice tisti, ki pravijo, da se Cerkev šele danes osvobaja teh svetnih vplivov. Zato je morala spet v trpljenje.

kot je bil milanski edikt, niso prinesla globokega krščanstva, ampak poplitvenje. Cerkev mora biti preganjana, da je močna. Čim ji svetne sile ponujajo udobnost, se začenja razkrajati sama v sebi.

Klic časa, klic trpečih pa prihaja iz vseh vrst. Zato dolgoročno moremo računati na zedinjenje krščanskih vrst, smemo upati, da bo tako razrvani svet stegoval svojo bolno roko

zakrament«. V tem duhu je treba razumeti neštete govore Janeza Pavla II., ki govorijo pravzaprav le o enem: Jezusu Kristusu – Odrešeniku. Kakor Pavel zagotavlja: v nas pa je misel Kristusova, – tako v papežu živi prepričanje, da je za svet samo ena rešitev: Kristus.

Težki časi zgodovine so mimo. Kolikokrat je bila Cerkev v okovih svetnih oblasti, kolikokrat je zaradi 'domačih' skrbi zamudila uro svojega poslanstva. Ni znala presojati 'znamenj časa'. Papež Dobri, Janez XXIII. je zaslutil, kaj prihaja. Osupnili so, ko je sklical koncil. Še danes okostenele ljudje stavijo vprašanje: zakaj. Sveti Duh je bil navzoč, ponovile so se prve binkosti. Začela se je nova doba. Cerkev je pripravljena na umiranje, na čakanje, na delo brez nasilja, brez orožja, brez »človeške modrosti«, da se razodene Božja moč.

Ko smo se v tem letniku *Katoliških misijonov* spraševali, ali ne bi bila danes Japonska katoliška, če bi se nadaljevalo delo sv. Frančiška; ali ne bi bili Indija in Kitajska cvetoči katoliški deželi, če bi zmagala misijonska metoda Riccija in De Nobilija; ali ne bi utonil islam v krščanskem svetu, če ne bi bilo križarskih vojn; ali ne bi bila podoba sveta vse drugačna, če bi ne zamudili ure milosti, – ostane eno vprašanje: Ali bomo zamudili uro milosti tudi mi?

Vse dobro in lepo moramo pozdraviti, veseliti se moramo uspeha kogarkoli, živeti in delati pa moremo s Cerkvijo. To je razpoznavni znak vsega iskanja, vseh novih gibanj, vseh preroditvenih ustanov: ali so v službi Cerkve. Le tu je Kristus; njegova je »ena, sveta, katoliška, apostolska Cerkev«.

Papež kliče na plan mladino. Prihodnost, boljši svet bo gradila le tista mladina, ki ljubi Kristusa in Cerkev. Kako tragično, če nas bodo zgodovinarji čez dvesto let ocenili: Zamudili so svojo uro.



viri: splet

In kakor se sliši kot paradoks, nekaj v sebi nasprotujočega, komunizem proti svoji volji opravlja delo očiščevanja. Žrtve so velike, prevelike, da bi mogli videti tisto, kar ima v načrtu Bog. Preveč občutimo težo tiranije, obenem pa razkroj človeške družbe, da bi si drznili upati, da vse to vodi v nekaj lepšega, v tisto, kar je napovedal Dostojevski v svojem romanu *Bratje Karamazovi*, da bomo »izpod nedrij zemlje« začeli oznanjenje, da bo prišla »ura, ko bomo omajani resnici svetá pokazali Kristusov obraz čist in nepopačen«. Bližnja prihodnost ne obeta zmagoslavja. Sicer pa nam zmagoslavja,

po pomoč tistemu, ki je »Pot in Resnica in Življenje«. Kateri rod bo to učakal? Ni važno. Dolgoročno upanje je utemeljeno. Treba bo imeti upanje svetniškega kandidata Ozanama, ustanovitelja Vincencijevih konferenc, ki je rekel: »Naj gre voz revolucije preko mene, samo da se na njem vozi Kristus.« Zadnji koncil je mogoče primerjati prvemu – apostolskemu zboru v Jeruzalemu. Takrat so apostoli, med njimi najmočnejša: Peter in Pavel, rešili osnovno vprašanje: evangelij – Cerkev je za vse narode, ne samo za Jude. V drugem koncilu se je ista Cerkev proglasila za »vesoljni

Pravna država in šerijat

PIŠE DR. DRAGO KARL OCVIRK

Ob vsej izjemni pestrosti islama se je kar 57 držav, članic Organizacije islamskega sodelovanja (OIC), poenotilo v tem, da so muslimani »najboljše ljudstvo« na svetu, »islamska civilizacija najvišja«, »islamska religija najbolj humana« in »šerijat najboljša zakonodaja«. Zato je treba islam povsod širiti in delati na tem, da dobijo muslimani v Evropi takšne pravice, ki jim jih daje šerijat.

Na božič leta 2006 je tedanji vodja bošnjaških (in večjega dela slovenskih) muslimanov, reis-ul-ulema dr. Mustafa ef. Cerić, objavil »Deklaracijo evropskih muslimanov« in jo propagiral po vsej Evropi. V njej med drugim zahteva, da imajo muslimani svoje predstavnike v parlamentih in da uporabljajo šerijat v osebnem pravu (zakonska zveza, dedovanje, različni položaj za moškega in žensko ...). Evropske države naj jih obravnavajo v prvi vrsti kolektivno, kot islamsko skupnost s posebnimi pravicami, in ne posamično kot vse druge državljane z enakimi pravicami. Da to ni v skladu ne s črko ne z duhom evropske »Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin«, Cerića ne moti, kakor tudi ne držav OIC, ki so izdelale »islamske človekove pravice« utemeljene na šeriatu.

Cerić zavrača »nasilje, teror in sovraštvo v imenu islama«, ker »je proti islamskemu moralnemu nauku in posebej proti muslimanskim interesom v svetu, posebej v Evropi.« Vendar Cerić ni na ponovne zahteve, med drugim tudi EU poslancev Doris Pak in Bastiana Beldera, obsodil skrajnega vehabizma-selafizma, ki se širi v BiH. Zaradi tega je dopisnik Sueddeutsche Zeitung podvomil, da bi bil Cerić zmeren musliman. Verjetno je glavni razlog za to dvomno obnašanje denar, ki priteka v BiH iz vehabitske Saudove Arabije. Iz teh krogov je odšlo med borce Islamske države nekaj sto Bošnjakov, ki se sedaj dodatno radikalizirani vračajo v našo sosesčino. Sarajevski nadškof, kardinal Puljić, je v predavanju v Washingtonu omenil te skrajneže. »Obstaja neka miselnost, ki ne izvira v BiH.

Osebnost jih ne poznam veliko, a vem, da jim pravijo vehabi. To niso tisti muslimani, ki jih poznam iz otroštva. O tem zelo redko govorim, ker zelo hitro dobim grozilna pisma.« Drugo, zaradi česar Cerić ne obsoja vehabov in selafov, pa je ljubezen do šeriatu, ki jo deli z njimi. Rad ponavlja: »Šerijat je osnova verovanja vsakega muslimana in o njem se ne razpravlja. Šerijat je za muslimane to, kar je deset zapovedi za kristjane.« Vendar za sožitje in sodelovanje v Evropi ni dovolj, da se zavrača teror ene skupine proti vsemu drugemu prebivalstvu kakšne države ali cele celine, ampak morajo biti vsi ljudje pred zakonom enaki. To ni mogoče, če imamo za muslimane šerijat (na osebni ravni), za druge pa civilno pravo. V pravni državi je pravo splošno veljavno, če ne pravna država ne obstaja. V Evropi opozarjajo na to ne nazadnje tudi tisti muslimani, ki se zavzemajo za »razsvetljenski« ali »moderni« islam.

Razsvetljenski islam

V Franciji je Malek Chebel, antropolog in prevajalec Korana, že dve leti pred Cerićevo deklaracijo objavil »Manifest za razsvetljenski islam«. Za razliko od Cerića pa Chebel predlaga, da je treba dati posamezniku prednost pred skupnostjo in ga usposobiti, da bo v celoti prevzel odgovornost za svojo svobodo in dejanja in se ne bo skrival ne za islamom ne za kakšnim glasnikom »čistega« islama. Še več, Chebel pričakuje od muslimana, kjer koli že je, da bo kritično uporabljal razum, in to ne le do drugih, »pokvarjenih« Evropejcev, kristjanov, judov, ateistov ... ampak tudi do islama in muslimanov.

Chebel, ta »strastni ljubitelj islama«, kakor se označuje sam, je nadvse kritičen do »islamoidnih« muslimanov; tako je poimenoval tiste, ki vidijo v islamu samo vse najboljše. »Tukaj obravnavam kritični čut tistih muslimanov – očitno bolj muslimani kakor drugi – ki si ne morejo zamisliti najmanjše razpoke v njihovem razumevanju muslimanske stvarnosti. Prav nič jih ne omaje dejstvo, da se kakšna državljanska vojna bije v imenu islama, kajti po njihovem počne to nekaj slabih muslimanov. Ko kakšno žensko kamenjajo in umorijo, ker je rodila nezakonskega otroka, ne mislijo, da je kaj narobe z njihovo logiko, saj je predrznica bedno grešila in v takšnem primeru Koran zahteva kazen, ki mora biti za zgled.«

Zakaj je pomembno, da smo vsi podvrženi isti zakonodaji, ki temelji na človekovih pravicah, kakor jih določa Splošna deklaracija OZN (1948) in Evropska konvencija? Če temu ni tako, se bo vsak skliceval na svoje posebno pravo – ideološko, versko, fizično itd. – in bo v družbi in državi, kakor tudi v Evropi, vladal kaos in teror. Francija se je v velikem tednu poslovia od 44 letnega žandarja Arnauda Beltrama. Da bi rešil talko, ki jo je v trgovskem centru zajel džihadist Radouane Lakdim, je prosto-voljno prevzel njeno mesto. Džihadist ga je ob vzklikanju Alah Akbar hladnokrvno umoril, prepričan, da ravna skladno s šerijatom in v slavo velikega Alaha. Kot pravi antropologinja Dounia Bouzar ne gre v takšnih primerih za osamljenega volka ali norca, marveč je terorizem sad zelo skladnega čustvenega in spoznavnega procesa. V tem primeru ga organizirano in sistemsko spodbuja in vodi islamsko džihadistično gibanje, zato morajo biti do tega prvi kritični muslimani sami in kritični tudi do tistih prvin svoje vere, ki takšno razlogo dopuščajo.

Kot da ni **več** resnice

PEDRO OPEKA, LAZARIST, MADAGASKAR

Zagotovo je eno največjih misijonskih dogajanj na svetu danes prav Akamasoa in veseli smo, da je srce tega naše gore list, misijonar Pedro Opeka. Veliko je o njem napisanega, vedno znova slišimo o novih podvigih. Prav je, čeprav je kar nekaj stvari bilo že kje objavljenih, da pa vendarle strnemo na enem mestu pogled skozi dogajanje na misijonu v enem letu. Pričujoča slika, ki nam jo podaja, nam je lahko v veselje, saj jo mnogi s svojimi darovi sooblikujete, zato nam jo tudi Peter tako skrbno in natančno predstavi.

Leto 2017 se je izteklo. Zato vam želimo povedati, kako je potekalo naše delo. Ne bom veliko govoril o stanju, saj ni nobenih posebnih sprememb. Vsi se sprašujemo, zakaj dežela nikakor ne more stopiti na pot gospodarskega napredka. V razmerah, ki so, se moramo boriti vsak dan, da ne izgubimo izpred oči cilja: postaviti na noge družine, ki jih je država pustila na cedilu.

Spremeniti miselnost družine, ki živi na cesti, je dolgotrajno delo. Nič se ne dá narediti na hitro. Če se vse okrog vas podira zaradi goljufij in prevar, potem izginja čut za skupno dobro. Močnejši zastrašuje, politiki ne izpolnjujejo dane besede. Ne skrbijo jih ljudje. Govorijo le, naj se reši, kdor se more.

Ni več resnice. Takšno mišljenje je zlasti v velikih mestih. Na podeželju je, hvala Bogu, še nekaj stare modrosti in spoštovanja. Tako je tudi nekaj upanja. Brez upanja pa zares ni mogoče živeti. Upanje seveda ni samo v lepih besedah. V Akamasoi to upanje temelji na vsakdanjem boju in v stalnem prizadevanju.

Konferenca malgaških škofov je letos objavila že dve pastoralni pismi. Škofje jasno obsojajo korupcijo, ki je okužila tudi najvišje vrhove oblasti, brezdelje odgovornih na ministrskih stolčkih. Škofje so zapisali, da je resnica v deželi mrtva. Zato kličejo k spreobrnjenju vse ljudi, začeni pri najvišjih do zadnjega državljanu.

V sprejemni center Akamasoe smo v letu 2017 sprejeli 30 tisoč oseb. Vse to kaže 'termometer' - nivo življenja ljudi. Vsak dan sprejememo več deset družin, največ žena, ki pridejo prosit pomoči. Ugotavljamo, da je splošno stanje zelo krhko in da revščina ne upada. Kljub vsemu vam tukaj posredujemo obračun o našem delu v letu 2017, in to z vašo pomočjo, ki ste nam jo zaupali za najbolj uboge.

Najprej o načrtih, ki smo jih uresničili v tem letu:

Gradnje: 107 hiš, 107 WC, 107 tušev (umivalnic), šolo z 10 razredi v vasi Mahatsara; 66 latrin; temeljita obnova stavbe z desetimi sobami za študentke višje šole Akamasoe; obnova otroškega vrtca; povečanje in obnova sprejemnega centra v Mangarivotra; obnova košarkarskega igrišča v Andralanitra; povečanje, ograja in parket garderobe in toaletnih prostorov; ureditev pokopališča z železnim portalom v Bemasoandro. **Ceste in obzidje:** podporni zid v Bemasoandro; tlakovali smo 300 metrov ceste in ozkih ulic v vasi Mahatsara, obnovili tlakovano cesto v Bemasoandro in Mangarivotra; obnovili in pobelili smo 50 hiš v Andralanitra; asfaltirali 180m² dvorišča šole v Andralanitra, 1300 m² veliko dvorišče šole v Mahatsari, 290 m² v Mahatsinjo; zamenjali veliko število razbitih stekel na oknih šolskih stavb. **Izdelali smo:** 125 betonskih stebrov, 9 in 12 m dolgih, postavljenih v Mahatsara, Mangarivotra, Manantenasa, Bemasoandro, in namestili električne kable, izdelali kalupe za te stebre; 1500 šolskih klopi, 200 šolskih tabel in 100 postelj za sprejemni center. **Ureditev:** postavili smo železne ograje za igrišče (mali nogomet) v Tsaramasoandro; namestili panoje za košarko v Bemasoandro. Namestili smo tri sončne črpalke v Mahatsara in v Antolojanahary; izdelali več železnih podpornic za vodni rezervoar pri sestrah v Tsarafaritra. **Elektriko** je dobilo 60 hiš; ureditev dvorane za informatiko v Mahatsara; namestitev sončnih panojev v Mahambo; namestitev solarne centrale pri redovnih bratih v Tsiroanomandidy; popravili smo solarne naprave v kolegiju Andranomadio. **Formacija:** 15 mladih se je izučilo za električarje in kovinostrugarje, 10 mladih za mizarje. V Antolojanahary smo pripravili 300 tisoč sadik za presaditev v letu 2018. Izdelali smo 220kg spirulina. Zunaj Tananariva: podporni obrambni zid pri šoli v Vangaindrano, ki jo vodijo sestre usmiljenke. Zgrajena je bila enonadstropna stavba v Ranomafani (Fianarantsoa) in nameščeni panoji za sončne celice.



Akamasoa, ljudje v miru čakajo na razdelitev pomoči



Akamasoa, vsako delo je častno

Načrti za leto 2018:

Gradnje: 100 novih stanovanj; motel za goste Akamasoe; nižja gimnazija v Andralanitra; povečati zdravstveni center v Manantenaso in laboratorij; zgraditi novo dvorano v Andralanitra, pločnike in odvodne cestne kanale; popraviti ceste v Akamasoi in 200m podpornega zidu v Lovasoa; elektriko bo dobilo 50 hiš in 240 v Antolojanahary; 150 betonskih stebrov bo zamenjalo stare (lesene); izdelati načrtujemo 700 novih šolskih klopi. **Uredili bomo:** športno igrišče za mali nogomet in košarko v Mangarivotra, več igrišč za mini-nogomet; 4 nova korita za odlaganje smeti; 2 novi tržnici v Manantenaso in Mangarivotra; asfalt parkirišča in igrišča za košarko; odtočne kanale; napeljali bomo cevi za vodo in izdelali več rezervoarjev; na novo bomo prepleskali in prebelili 100 stanovanj, šolo v Manantenaso in Andralanitra. **Nadaljevali bomo s pogozdovanjem:** posaditi nameravamo 20 tisoč novih drevesc. **Skozi vse leto** želimo omogočiti kosilo za 7 tisoč osnovnošolskih otrok in 350 starejših. **Zunaj Tananariva:** obnovili bomo stavbe v Ranomafani, Andranodaro (Vangaindrano) in v Safata.

Zaključek

Stopamo v 29. leto boja proti revščini. Še vedno smo trdno odločeni, da je treba zmanjšati revščino, ki pa je v tej deželi zelo globoko zakoreninjena. Sadove našega truda bodo videli, upamo, prihodnji rodovi. Mi, ki smo začeli to gibanje solidarnosti in bratstva, hočemo nadaljevati boj proti revščini, z Božjo pomočjo. Potrebno bo premagati še veliko ovir. Smo še vedno v puščavi in ne vidimo zelenice na obzorju, ki bi nam napovedala, da gremo iz puščave, ki je umorila že toliko otrok in nedolžnih ljudi. Mladim in odraslim želimo biti zgled.

Vemo, da sta hinavščina in laž orožje špekulantov in dobičkarjev, ki imajo radi le denar in to čimprej. Takšni ljudje vodijo človeštvo v prepad. Na srečo je danes v svetu precej mladih in starejših, ki so pripravljeni se žrtvovati, da bi tako bilo v svetu več pravičnosti. To je mogoče, če postavimo človeka v središče, vse drugo - ekonomija, politika in naše delo - pa bi moralo biti v korist človeku. Ko ni zaupanja med ljudmi, napredek ni možen. Izkoriščanje, ki traja že predolgo, je v ljudeh povzročilo veliko nezaupanja. Vse to je povečalo negotovost pri mnogih. In ker ni nikogar, ki bi ustvarjal nova delovna mesta, na tisoče mladih ostaja na cesti brez dela. Zato ni čudno, da mnoge privlači droga in kraja. Vse to še bolj povečuje negotovost po vsej deželi. Potovanje ponoči je postalo zelo nevarno. Kdo bo zmožni vzpostaviti zakon, pravico, zaupanje naroda? Nikdar ni prepozno, a le pod pogojem, da bo več pravice in da bodo prekrški kaznovani. »Resnica vas bo osvobodila!« Tudi otroci v osnovni šoli to razumejo. Zakaj ne bi tega razumeli odrasli in vsi tisti z diplomami, ki jih obešajo v svojih pisarnah, da jih ljudje vidijo!

V teh nelahkih razmerah smo začeli novo leto. Kljub vsemu smo trdno odločeni, da je treba iti naprej v boj



Akamasoa

za boljši jutri tistih najbolj ubogih. Vaša zvestoba in zaupanje nam pomagata, da ne omagamo. Toplo nam je pri srcu in vaša velikodušnost nas spodbuja, da ne odnehamo, ko dnevno srečujemo toliko stisk ljudi. Zavedamo se, da se je treba s temi problemi takoj soočiti in jih reševati brez odlašanja.

Bog ljubi vsakega človeka. In nam hoče pomagati, da postanemo kot bratje in sestre bolj velikodušni. Želi, da smo pripravljeni deliti s tistimi, ki nimajo ali živijo v zelo težkih življenjskih razmerah. Kljub temu ne izgubijo poguma in se trudijo z vsemi močmi, da bi njihovi otroci imeli boljši jutri. Zato hočemo ostati z njimi.

Iskreno sem vam hvaležen, dragi prijatelji. In še naprej prosim, da podpirate naš boj za pravico in dostojanstvo nešteti, ki ne zmorejo iz bede zgolj sami. S skupnimi močmi pa bomo to zmožni uresničiti. Hvala vam! Dragi prijatelji, želim vam blagoslovljen postni čas in nato vesele velikonočne praznike in polno poguma, tudi vsem sodelavcem Akamasoe in ubogim, ki so nam prirasli k srcu. Vse vas prav lepo pozdravljam.

Vreča arašidov v znamenje hvaležnosti

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

Ob Božiču smo si pisali, no pa je že čas naokoli in smo že v postu in naenkrat bo tu tudi Velika noč. Veliko vsega se je zgodilo v teh dveh mesecih. Takoj v začetku januarja smo imele sestre duhovne vaje, tako smo si nabrale duhovnih moči za novo leto, ki se pri nas začena tudi z vsemi aktivnostmi na vseh koncih dežele, kjer delujemo.

Štiriindvajsetega januarja smo se veselile z našo mlado Atalio, ki je naredila prve redovne zaobljube in zdaj že veselo deluje na najbolj oddaljenem misijonu v Nakali.

Letos nimamo novih novink, le dve za drugi letnik, zato pa smo noviciatsko skupnost obogatile s tremi dekletimi, ki so na začetni poklicni poti in tako z njihovim navdušenjem in veseljem bogatijo skupnost.

Še pred koncem januarja sem šla na kratek obisk skupnosti, ki so na severu Mozambika: Nakala, Chiure, Pemba in Nampula. To je bilo v dneh, ko so se zadnji vpisovali v šolo in na vsak način skušali najti prostor v naših šolah. V Chiure smo lansko leto končno obnovili streho in napejlali elektriko, ki smo jo dobili z vašo pomočjo. Naša osnovna šola izgleda kot Univerza, saj je edina šola v tem kraju, ki ima klopi, elektriko in se v njej resno dela. Zato pa je vedno večji vpis tudi za vrtec, saj zdaj ti ljudje že dojemajo, da je to zelo pozitivno za otroke in se potem lažje učijo v osnovni šoli. Če nam uspe, bomo skušali povečati kapaciteto vrtca, saj je v Chiure res veliko otrok. Kot mravljice jih vidite na vasi, na cesti in tako prisrčni so. Tudi kakšen poklicni tečaj nameravamo ponuditi predvsem za dekleta, saj le te prehitro postanejo mamice in se njihove sanje zaključijo.

V Pembi je konkurenca za vstop v našo šolo zelo velika, nešteto je teh, ki bi se radi vpisali v 8. razred, to je začetek srednje šole, pa ni za vse prostora. Ker so nas letos presenetile obilne padavine, je bila tudi naša šola



v nevarnosti. No, k sreči je zdržala teža nalivov, le del našega zaščitnega zidu je voda odnesla in ga bo treba ponovno postaviti.

Prejšnji teden je bil obilen dež tudi v Maputo in okolici in so se dogajale žalostne stvari. Veliko ljudi se je od večera do jutra znašlo v vodi. Največje smetišče, ki je v obmestju, se je zaradi obilnega dežja zrušilo, zasulo hiše in v hišah ljudi. Veliko jih je ostalo brez vsega. Ko se peljem mimo tega smetišča, še vedno mislim na Pedra Opeko, ki je pogumno spremeni smetišče v naselje. Kako bi bilo to potrebno tudi tu.

S februarjem pa se je povsod začela šola, verouk in vse drugo pastoralno delo. V Namaachi so končali z delom v vrtcu (projekt, ki ga je naša Katarina animirala z vašo pomočjo) in je zdaj res prelep. Da se bodo otroci še z večjim veseljem igrali, učili ...

Naš kolegij v Namaachi je spet poln; nekaj deklet, ki so lani končale šolo, so zamenjale mlajše deklice, ki so

res v veselje, za vse nas. Pa še več bi jih bilo, če bi imeli kam z njimi. Zelo bi potrebovale kakšno prostovoljko ali laiško misijonarko, ki bi bila pripravljena sodelovati pri delu - vzgoji v tem kolegiju.

Tudi v Provincii Maputo je bilo zadnje čase veliko dežja, tako da so njive ozelenele, ljudje bodo imeli letos koruzo in arašide, kar je osnova za njihovo prehrano. Gotovo ni to vse, pa vendar vsaj nekaj so pridelali. Tudi na našem vrtu letos malo bolje kaže. Še posebej, ker raste iz slovenskega semena (ki ga Semenarna Ljubljana včasih podari). Se priporočamo.

Tudi praznovali smo: devetega februarja smo praznovali 101 leto naše drage sestre Carle, misijonarke iz Milana, ki je v Mozambiku od leta 1952. S svojim veseljem in vedrino nas navdušuje ter vliva poguma, da bi tudi me z veseljem služile Gospodu vsak dan in kjerkoli.

Še in še bi se naštelo. Pa še nekaj kar ogreje srce. V Namaachi imamo nekaj otrok, ki jim prek dobrotnikov iz Slovenije pomagamo pri plačilu šolnine. Mama enega izmed njih, ki nima očeta in ima paraliziranega brata (14 let), mi je te dni po sestrah poslala vrečo arašidov, ki jih je pridelala na njivi, kot znamenje hvaležnosti za pomoč, ki jo dobijo. Revež se res ne da premagati v dobroti.

Vem, da bomo z Božjo pomočjo lahko še mnogim pomagali do minimalnih življenjskih pogojev, da bodo zagledali boljši in lepši jutri.

Pri tem nam tudi vi pomagajte. Hvala vsem velikodušnim prijateljem. V Misijonskih obzorjih zasledim vaša imena in ko ga preberem, vas izročim Bogu v moji vsakodnevni molitvi.

Vsem želim gorečo pripravo v tem postnem času na prihajajočo Veliko noč.

Ponovno skupaj

S. LJUDMILA ANŽIČ, SALEZIJANKA

Pred približno dvema letoma, junija 2015, smo imeli v Don Boskovi šoli v Phnom Penhu vpis otrok, ki naj bi obiskovali otroški vrtec v šolskem letu 2015-16. Na vpis je prišla tudi ena stara mama, ki je pripeljala vnukinjo, staro tri leta. Skupaj z njo je bila še deklica, stara dve leti. Deklici sta bili zelo umazani in vidno podhranjeni. Med pogovorom je sestra razumela, da dva njena vnuka iste mame že obiskujeta našo šolo: vnukinja, stara šest let, je hodila v vrtec in njen brat, star 12 let, je obiskoval 2. razred osnovne šole.

Stara mama je razložila situacijo družine in tako se je končno razumelo, da je otrok pet, da imajo vsi isto mamo, ne pa istega očeta. Prva dva, že učenca v naši šoli, imata istega očeta, a je ta že umrl. Tretje rojena vnukinja, ki jo je stara mama prišla vpisat v vrtec, ima drugega očeta, ki pa je mamo in otroke zapustil in ne skrbi več za svojo hčerko. Najmlajša dva otroka, takrat stara dve leti in šest mesecev, pa sta imela spet drugega očeta, ki pa je žal že umrl za aidsom in bolezen prenesel tudi na mamo otrok.

Kmalu po pogovoru s staro mamo sta šli sestra in učiteljica na dom otrok. Tam so našli zelo bolno mamo, ki se vsa onemogla od aidsa ni mogla niti več dvigniti iz postelje. Stara mama je bila tista, ki je skrbela za vse: za svojo bolno hčerko in vse njene otroke. Poleg vsega je vedno našla čas, da je šla h kakšni premožnejši družini čistiti hišo in prati, da je tako vsaj nekaj zaslužila za potrebe družine. Vendar je bilo breme bolne hčerke in njenih pet otrok za ostarelo ženo iz dneva v dan težje.

Takoj je bilo odločeno, da se odpelje zelo bolno mamo do sester Matere Terezije, ki imajo dom za obolele z aidsom. Z mamo je bil tja odpeljan tudi najmlajši, šest mesecev stari dojenček, ki je bil prav tako v zelo slabem zdravstvenem stanju. Učiteljica, ki se jo je zgodba družine zelo dotaknila, se je javila, da na svoj dom odpelje dve leti staro deklico, da se tako pomaga družini iz prve stiske, preden se najde primernejša rešitev. Kmalu je bilo jasno, da je tudi dojenček že okužen z aidsom, medtem ko

so krvni izvidi vseh drugih pokazali, da so zdravi.

Sestre so zelo lepo skrbele za mamo. Ker je bolezen že preveč napredovala, je mama po šestih mesecih mirno umrla. Situacija v družini se je drastično spremenila. Družini je bila razdeljena. Najmlajši otrok je bil izročen organizaciji, ki skrbi za otroke z aidsom. Dve leti stara deklica je bila dokončno posvojena v družino naše učiteljice, tri leta staro hčerko je vzel njen pravi oče, ko je prišel na pogreb otrokove mame. Deklico je izročil svojim staršem na podeželju. S staro mamo sta ostala samo dva najstarejša otroka. Sama ne bi nikoli več zmogla skrbeti za vseh pet otrok.

Življenje je teklo naprej. Stara mama in ostali pa so ves ta čas čutili veliko domotožje. Pogrešali so najmlajšega, ki ga od takrat, ko so ga odpeljali v organizacijo, niso več videli. Po več kot enem letu so sestre organizirale izlet v kraj, kjer živi ta otrok, da bi ga stara mama in ostali bratje ter



sestre spet lahko videli. Stara mama je bila presrečna in ni mogla zadrževati svojih solz. Mali je medtem zrasel in ima zdaj že leto in pol. Ker ima potrebna zdravila, dobro prehrano in vso ostalo oskrbo, se je zdravstveno zelo okrepil in je bil zares videti zelo dobro. Vsi so občudovali, kako je zrasel. Tudi sestre in učiteljice so se oddahnili, ker zdaj vedo, da je za najmlajšega, prav tako kot za vse ostale otroke, dobro poskrbljeno in da imajo upanje na prihodnost. Še vedno je na svetu veliko dobrih ljudi, ki imajo srce za najmlajše in najbolj potrebne.



Zahvala skavtom in mladim iz Dravograda

S. VIDA GERKMAN, USMILJENKA, ALBANIJA

Sestre iz Gramsha smo slišale, da mladi, ki se zbirate pod skavtsko zastavo, mislite tudi na nas - bolj direktno na naše drage ljudi med katerimi in s katerimi delimo naš vsakdan tukaj proti jugu Albanije.

Srečujemo se s stiskami ljudi, ki živijo v tem malem mestu Gramsh. Druge srečujemo po vaseh, ki so raztresene po teh hribih, povezane z zelo slabimi cestami, v zimi in dežju neprevozne. Največji problem je šolanje otrok. Prav zaradi tega se družina izseli iz vasi. Da otroci ne bi hodili vsak dan ure in ure do šole, se preselijo v mesto, plačujejo najemnino stanovanja ali kupijo staro hišo, da gredo otroci lahko v vrtec in šolo, ostareli in bolni pa imajo lažji dostop do zdravnika. V mestu starši ne dobijo dela, zaslužka ni, stiska je za hrano, obleko, obutev, zdravila. Težko plačajo stanovanje, če pa so kupili kako staro hišo, jo lahko obnovijo le tisti, ki imajo sorodnika, ki je z delom in zaslužkom uspel v tujini. Tisti, ki ostanejo v vasi, obdelujejo zemljo zelo primitivno - imajo mogoče kravo, koze, ovce. Hrana je v glavnem domači sir in kruh. Pri tem pa ni denarja za obnovo in vzdrževanje hiše. Tako imamo veliko klicev, vsaj za delno pomoč, kot je obnova strehe, oken, vrat, ureditev sanitarij, nakup štedilnika ali nakup oslička.



Osli so dragi a so nujno potrebna delovna sila za prenašanje vsega mogočega tovora.

Med številnimi prošnjami v tem času izstopajo trije primeri. Visoko na hribu, nad eno od oddaljenih vasi, živi v stari hiši (hiša je res obup) 15 ljudi, med katerimi je več malih otrok in en odrasli fant, ki je težak shizofrenični bolnik. V drugi, prav tako oddaljeni vasi, živi v hiši (ki je samo še za podreti) osem ljudi z malimi otroki. Ena od mater je duševna bolnica. Pomagamo jim s hrano in obleko, seveda pa bo treba nekaj urediti za stanovanje, saj so zime mrzle in deževne.

Tu je še žena vdova, ki ji je mož pred leti kupil staro stanovanje in še preden je mogel kaj popraviti, ga je možganska krvavitev preselila na drugi svet. Družina, ki je podpirala njo in dva otroka, tega ne zmore več, žena pa se brez popravila hiše ne more preseliti.

Naj navedem samo še primer Esmeralde in njenih dveh prijateljev. V vasi je ostalo samo še šest osnovnošolcev, ki hodijo eno uro do šolskega avtobusa. Esmeralda in druga dva hodijo v gimnazijo, ki je v mestu Gramsh. Ker avtobus pride v mesto šele ob 9h gredo peš do šole 2 uri in pol in nazaj prav tako. In to v hribe. Ko sem sama hodila tja previjat staro mamo, ki se je težko opekla, je bila to zame prava avantura. V dežju in blatu, vetru in snegu, pozimi po 5 ur hoje, oni pa hodijo toliko časa vsak dan in to leto za leto, da bi jim uspelo priti do višje šole za nadaljnji študij. Hvaležen spomin vsem, še posebej pa skavtom.

Pozdrav

IVAN BAJEC, DUHOVNIK KP, SLONOKOŠČENA OBALA

Lisjak nima dela

DANILO LISJAK, SALEZIJANEC, UGANDA

Lep pozdrav v Ljubljano. Čez 4 dni bo Osnovna šola Atede pokrita. To je polovica opravljenih del. Čakamo na drugo nakazilo darov. Prejšnji teden so zaradi kuge in vročine pocrkale vse naše kokoši. Lisjak nima dela! Sicer smo veseli pomoči skupine iz Slovenije. Lepo delo so naredili in sedaj domačini, ki so jih učili, nadaljujejo. Hvala za vse delo, ki ga pridno opravljate v 'nevidnem' ozadju in tako z nami misijonarite, oziroma stegujete roke najrevnejšim tega Božjega planeta. Lepe priprave na Veliko noč in čakam na 'Petrov novčič' ... Od slovenskih otrok, apostolov Jezusove ljubezni do otrok, njihovih vrstnikov v Afriki! Vse dobro in tudi vi kaj napišite, kako je šla skozi trikratjevska akcija naših otrok pod Triglavom.



Oratorij z Barago

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Hvala za dobro voljo pri sodelovanju in animaciji oratorijev. Tukaj je najmanjši dar velik prispevek, zato sem projekt razširila na vso misijonsko področje inšpektorije. Če bo vsaj delno pokrit z oratorijci, je gotovo velik plus za vse, ki so prebudili to iniciativo v letošnjem oratoriju, da bi z Barago nekaj konkretnega storili za indijanska ljudstva, ki jih je on evangeliziral, in kjer danes še vedno delujemo tudi mi, Slovenci. Tukaj v Severni Amazoniji, sem že 34 let skoraj edina Slovenka.

Pred dvema dnevoma sva se s sestro vrnili na misijon, saj smo januarja sestre opravljale v Manausu duhovne vaje in druge tečaje. Suša tudi v velikih rekah naredi škodo, tako da smo se vozili v plitvih vodah, ob skalah, ki so se skrivale čisto na površju. Če ni domačin pravi mojster pri motorju, je lahko usodno, ali pa zadene v pesek. Pa je šlo, počasi in previdno. Na žalost pa smo zato lahko pripeljali polovico manj živeža kot sicer, da je bil čoln bolj lahek. In presenečenje nad presenečenjem nas je čakalo, ko sva s sestro prišli v hišo. Naši najbolj pridni pomagači pri prenašanju živeža so bili ravno otroci. Seveda že vedo, da bo na koncu sok s keksi in živež za domov ... Tega so res veseli. Dva fanta pa sta pomagala prenesti težje stvari in pospraviti motor. Ker je premalo sončne energije, nam je tudi hladilnik odpovedal, ampak imamo tudi en generator, ki pa je štrajkal za našo dobrodošlico. Končno smo uspeli dobiti enega človeka, ki nas je rešil iz zadrege. A generator je



delal le en dan. Drugi dan je ponovno vse odpovedalo. Prav po naključju ali pravilno povedano, po božji previdnosti, se je na misijonu ustavila ekipa tehnikov, ki urejajo internet, saj zaradi suše niso mogli isti dan naprej. Pa smo jim predstavili problem generatorja in glej, uspeli so ga spraviti ponovno v tek in še danes deluje. Tako živimo vsak dan v božji navzočnosti in ta nas vsestransko preseneča. Pripravljamo se na mašniško posvečenje našega diakona, ki bo 17. marca 2018 med indijanskim plemenom, kjer se je rodil in hodil v šolo. Pred 11. leti je bil moj učenec in je z mano razmišljal tudi o duhovniškem poklicu. Vesela sem, da ga je uresničil. To bo enkratno prvo posvečenje v tem indijanskem naselju. Že vnaprej vabim tudi vas med nas, vsaj v Duhu in molitvi. Lep pozdrav vsem v pisarni in naokrog ...

Vsi morajo biti **obuti in oblečeni**

JOŽE MLINARIČ, SALEZIJANEC, RUANDA

Včeraj sem na računalniku opazil vaše obvestilo in se razveselil darov, ki ste mi jih nakazali. Tudi mlad sobrat Fred, ki me uči rokovanja z računalnikom, je bil zelo vesel. Ta mesec imajo izpite in ga ne upam preveč motiti. Denar bo prav prišel. Veliko je revščine v Ruandi, čeprav bolj skrite kot v Burundiju, ker je prepovedano beračiti. Res huda diktatura. Vsi morajo biti obuti in oblečeni, tudi, če so lačni. Zato na zunaj Ruanda izgleda daleč bolj napredna kot Burundi. Vse skupaj je le slepilo. Ljudje

trpijo. Otroci radi pridejo vsak dan na oratorij. So zelo prijazni in veseli. Mene prosijo le za rožne vence. Invalidi so številni. Res jih ne moreš kar odsloviti, ko vidiš njihove potrebe: eni po eni nogi skačejo, drugi sključeni, spačeni. Najbolj trpi brat ekonom-Burundijec, saj vedno iščejo njega. Grem pa tudi jaz v sosesčino med ljudi in vidim veliko revščino.

Fred še rabi pomoč. Med počitnicami bosta z bratom mami postavila hišico, ker jih je oče spodil iz hiše in jo prodal, rekoč: zdaj ste godni, najdete se z vašo mamo. On je šel k drugim ženam. Brat stanuje pri prijateljih in dela opeko. Med počitnicami pa "najuriš!"

Pesem veselja

S. MARJETA ZANJKOVIČ, SALEZIJANKA, MADAGASKAR

Vedno sem zelo vesela vaših prijaznih besed ... Za Don Boskov praznik pa je bilo res lepo. Iz grl dva tisoč mladih je donela pesem veselja in hvaležnosti. Pomerili so se tudi v športu in dokazali, da niso iz katerekoli šole ... Bogu hvala za vse. Vsem vam prisrčen pozdrav in vse dobro!



Rumena mrzlica in **spopad z »manjvrednostjo«**

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, BRAZILIJA

Brazilijska preživlja težke trenutke: samo v januarju je za posledicami rumene mrzlice umrlo več kot 300 ljudi. Cepiva je premalo za vse, zato v zdravstvenih domovih eno dozo razdelijo na štiri dele in nepregledne vrste prestrašenih ljudi cepijo zgolj s četrtino doze.

Poleg komarjev smrt seje tudi nasilje. Samo v Rio de Janeiru je bilo pretekli teden ustreljenih sedem ljudi, od tega štirje otroci in dve nosečnici. Večina žrtev je po nesreči ustreljenih v spopadih med preprodajalci drog in policijo ali pa v obračunih med tolpmi.

Slavni brazilski karneval, simbol veselja in brezskrbnosti, bo zaradi rumene mrzlice in krutosti nasilja letos zaznamovan s črnino žalujočih družin. Mediji bodo seveda pokazali le blišč in rajanje, kar si Brazilci, po vseh teh dneh politične in finančne nestabilnosti, oboroženih spopadih in smrtonosni mrzlici, tudi zaslužijo.

Naš misijon v preprosti gorski župniji je le eden izmed mnogih, kjer sestre spodbujamo dekleta in žene k



samostojnosti. Mnoge zanosijo zelo mlade in v veliki večini primerov morajo za otroka skrbeti same. Zato pustijo šolo in, ker nimajo nobene izobrazbe, ostanejo doma pri starših, ki že sami sebe komaj preživljajo.

Naša župnija ima pet podružnic, od tega tri v zelo revnih četrtih. V vsaki od teh četrti smo organizirale eno skupino za dostojanstvo deklet in žena. Skupaj se učijo šivanja, vezenja, kvačkanja in poslikave prtičkov. Njihove preproste izdelke nato prodamo in skromen izkupiček pravično razdelimo. Ni veliko, nekaj je pa le.

Mačizem je v Braziliji zelo prisoten in nenormalno visok odstotek moških je prepričan, da je ženska manjvredna. Na žalost tudi mnoge ženske mislijo tako. Zato se trudimo, da bi jim vrnilo zaupanje vase, jih spodbudile k razvoju njihovih talentov in jim pokazale, da se s trudom, vztrajnostjo in ustvarjalnostjo lahko preživljajo same. Pogosto pridejo tudi starejše gospe, ki so ostale same in potrebujejo okolje, kjer srečajo druge, so slišane, pohvaljene za svoj izdelek in svoje znanje lahko podelijo z mlajšimi v skupini. Druga drugi so zgled in opora.

Zahvaljujem se vam za vaše darove, ki nam omogočajo nakup materiala za ročna dela, mnogokrat pa tudi nakup riža in fižola za tiste najbolj uboge. Še tako majhen prispevek lahko korenito spremeni življenje revnih Brazilk, zato iskrena hvala vsem darovalcem!

Z božjo pomočjo

FRANC ZAJTL, SALEZIJANEC, EGIPT

Dragi prijatelji misijonov! Sprejmite prisrčne pozdrave iz Aleksandrije. Verjetno večkrat, na televiziji ali drugače, kaj slišite o Egiptu. Gremo naprej, toda Egipt ima res težke probleme s skrajneži, posebno s podporniki odstavljenega predsednika Mursija, ki je vodja muslimanskih bratov. Oblast se trudi vzpostaviti varnost v državi, toda od časa do časa pa le kje poča. Mi živimo in delamo, gremo naprej po svoji poti in želimo dobrobit ljudstvu, tudi država je nad tem zainteresirana. Z Božjo pomočjo se še vedno napravi veliko dobrega, posebno za dobrobit mladine v šolah in vzgojnih centrih.

Zajetje studenca

S. BOGDANA KAVČIČ, USMILJENKA, BURUNDI

Čas tako hitro beži da kar ne verjamem, da so minili že trije meseci, kar sem se zadnjič oglasila. Jaz sem dobro kot tudi vse sestre. Dela kar ne zmanjka, kar je tudi prav, sicer bi se še polenile. Za tisto vodo in zajetje studenca, ki smo ga z vašimi darovi lahko uredili, so ljudje neizmerno hvaležni. Zdaj prihajajo še od drugod in prosijo za zajetje studencev, ker vodo zajemajo kar v mlakah. Prav te dni smo začeli z delom pri enem od studencev. Sami prebivalci morajo priskrbeti kamenje, pesek, ilovico itd. Me bomo priskrbele cement, cevi in plačale delavce, ki bodo delali. Stroški tega projekta ne bodo tako visoki kot pri prejšnjem zajetju, ker ne bo dodane cisterne. Računali smo, da bo vse skupaj stalo le dobrih 400 €. Danes prihajam k vam, da vam voščim veselja in blagoslova za velikonočne praznike, kateri nas tako zelo povezujejo. S hvaležnostjo se vas spominjam in se veselim letošnjega obiska domovine.



Koledovali smo

Že smo napovedali, da bomo v tej številki Misijonskih obzorij objavili poročila koledovanj po škofijah oziroma o srečanjih kolednikov. Čeprav so v krajši obliki bila sicer že objavljena v Družini, je prav, da jim posvetimo svoje mesto tudi tu, saj koledniki vršijo pomembno poslanstvo, ki je prav, da je zapisano v zgodovino misijonskega dogajanja, kar po svoje Misijonska obzorja zagotovo so.

CELJE – Viki Košec, škofijski animator za misijone

V soboto, 13. januarja 2018, je bilo v župniji Bl. Antona Martina Slomška v Celju škofijsko srečanje trikraljevskih kolednikov. Prišli so iz 14 župnij celjske škofije, večinoma iz zgornje in spodnje Savinjske doline. Mladi glasniki božičnega sporočila so najprej živahno sodelovali pri slovesni sveti maši, ki jo je vodil celjski škof Stanislav Lipovšek. Zbranim je spregovoril p. Pepi Lebreht, frančiškan, pred leti misijonar v Beninu, ki je z živahno besedo in po maši tudi s sliko predstavil življenje in delo misijonarjev. Sledila je malica in za njo prijetno razvedrilo za otroke



in njihove spremljevalce, za katerega je poskrbel komik Tilen Artač. Letošnje pristrčno srečanje trikraljevskih kolednikov je bilo tudi novo vabilo mnogim župnijam naše škofije, kjer se še niso odločili za to zelo primerno obliko misijonskega delovanja in tudi krščanskega pričevanja, ki ga uresničujejo koledniki. Skupaj s škofom Stanislavom Lipovškom zato lepo vabim sobrate duhovnike, da se nam pridružite v prizadevanju, da otroke in starše vzgajamo v konkretni ljubezni do malih in ubogih, kar je po besedi papeža Frančiška prvenstvena naloga Cerkve.

KOPER – Eva Ule

V soboto, 13. januarja, smo se na Škofijski gimnaziji v Vipavi zbrali koledniki koprške škofije. Srečanje smo začeli v kapeli dijaškega doma s sveto mašo, ki jo je daroval naš škof ordinarij msgr. dr. Jurij Bizjak, somaševala sta g. Niko Štrancar, škofijski animator za misijone, ter škofijski tajnik g. Blaž Lapanja, z nami pa je bil tudi letošnji novomašnik g. Andrej Penko. Gospod škof, na srečanju kolednikov je bil prvič kot ordinarij, nam je v

pridigi povedal marsikaj zanimivega, posebej nas je pritegnila razlaga pomena darov svetih treh kraljev, ki smo jih kot koledniki predstavljali. Srečanje smo nadaljevali v gimnaziji, kjer nam je laiška misijonarka Lucija Čuk, ki je tri leta delovala na Madagaskarju, nekoliko predstavila svoje delo v Afriki. Iz njenih fotografij smo spoznali, kako pomembno je delo kolednikov; z njihovimi darovi je življenje otrok v daljnih deželah mnogo lažje. Med drugim smo videli, kako srečno in mirno so spali otroci v vrtcu, ko so dobili ležalnike in jim ni bilo več treba počivati v sedečem položaju z glavicami, naslonjenimi na mize. Po predavanju nam je šolski kaplan g. Primož Erjavec pripravil malico, ki smo jo še bolj cenili, saj smo videli, da otroci na Madagaskarju jedo predvsem riž. Za razvedrilo so poskrbele zabavne igre, Lucija pa nas je naučila tudi kratko pesmico v malgaškem jeziku. Poslovili smo se veseli, saj smo spoznali, koliko dobrega se da narediti z našo pomočjo. Vse to je dobra spodbuda, da se koledniki tudi v naslednjih letih odpravimo na pot.

LJUBLJANA – Janez Avsenik

250 kolednikov iz Ljubljanske nadškofije se je zbralo na zaključnem srečanju v Zavodu svetega Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano v soboto, 20. 1. 2018. Uvodno mašo je vodil ravnatelj misijonske pisarne Matjaž Križnar, ki se je zahvalil kolednikom za vloženi trud in nabrana sredstva ter jih spodbudil k misijonskemu delovanju. V dvorani zavoda pa nam je spregovorila laiška misijonarka Lucija Čuk o svojem delu v misijonih. Otroci so ji prisluhnili z željo, da bi tudi sami kdaj šli v misijone. Sklepno dejanje srečanja pa je bil čarodej »JOLE COLE«, ki je navdušil s svojimi triki in s spodbudo k dobroti. Celotno srečanje je povezoval škofijski animator za misijone Slavko Kalan,



ki se je zahvalil škofovim zavodom za možnost priprave takega dogodka v upanju, da se prihodnje leto spet srečamo v Šentvidu.

MARIBOR – Jožef Lipovšek, nadškofijski animator za misijone

»Če bomo združeni kot eno samo srce, bomo storili desetkrat več in bomo delali bolje« (sv. Janez Bosko). V duhu tega gesla smo se zbrali koledniki v novi župnijski cerkvi, ki je posvečena Sv. Janezu Bosku. Prišli so koledniki iz Svete Trojice v Slov. Goricah, stolne župnije Sv. Janeza Krstnika, Sevnice, Raven na Koroškem, Brezna, Ptujске gore in Sv. Petra – Malečnika. Mogočna priprošnja zavetnika mladih Don Boska in Marije Pomočnice kristjanov nas je povezala pri najsvetejši daritvi, ki jo je daroval nadškofijski referent in voditelj Misijonske molitvene zveze Jožef Lipovšek ob somaševanju duhovnikov. V nagovoru je bila izrečena zahvala kolednikom, ki so hodili od hiše do hiše in klicali mir in blagoslov, ter zbirali denar za misijonske projekte. Osrednji lik v nagovoru pa je bilo življenje božjega služabnika Friderika I. Barage, saj se letos spominjamo 150. obletnice njegove smrti. Bil je velik Božji dar za Cerkev. Indijanci so ga klicali »črna suknja« ali »mekatewikwanae«. Zahvalili smo se zanj in prosili za beatifikacijo.



Nato nas je očaral s svojim nastopom župnik – salezijanec Jakob Trček, ki se ukvarja tudi s čaranjem kot njegov sobrat Mirko Žerjav, ki je bil nekoč eden najboljših iluzionistov. Jakob je vse trike domiselno povezal s katehezo, kar ne slišimo pri ostalih čarodejih.

Sledilo je še pričevanje misijonarke Polone Švigelj, ki je delovala v Senegal. Orisala nam je svoje poslanstvo, razmere in prinesla veliko izdelkov in predmetov, ki se uporabljajo na misijonu. Oblekla je tudi dva kolednika v njihova »zakmašna« oblačila. Na koncu je sledil še očenaš v misijonskem jeziku in afriška pesem. Za piko na i je sledila še predstavitev kolednikov po župnijah in nato še veselo druženje ob pogostitvi z misljo, da smo uresničili naše koledniško geslo »Česar se mi veselimo, radi z drugimi delimo!«

MURSKA SOBOTA – Zoran Car, škofijski animator za misijone

Koledniki soboške škofije so se v soboto, 13. januarja, zbrali v župnijski cerkvi pri Sv. Juriju v Prekmurju. Sv. mašo je ob somaševanju duhovnikov in Staneta Kerina vodil škof msgr. dr. Peter Štumpf. Z branjem in petjem so sodelovali koledniki iz več župnij. Pri pridigi je škof prebral pismo misijonarja Danila Lisjaka, ki se zahvaljuje za veliki čudež, ko lahko z darovi delajo velike stvari in bližajo Boga ljudem. Za opravljeno misijonsko poslanstvo pri koledovanju se je duhovnikom in kolednikom zahvalil tudi gospod škof: *»Vsako leto nam misijonarji sporočajo, da z darovi, ki so vam jih dali ljudje za misijone, zidajo cerkve, bolnišnice, šole in druge primerne ustanove, ki ljudem pomagajo poglobljati vero v Jezusa in jim pomagajo, da bi imeli primerno življenje. V imenu misijonarjev in v svojem imenu bi se vam radi zahvalil, dragi duhovniki in koledniki, da ste prisluhnili vašemu srcu, stopili na pot ter hodili od vrat do vrat in ljudi spodbujali, da darujejo svoje darove za misijone.«*

Po sveti daritvi so se koledniki zbrali v tamkajšnji kulturni dvorani, kjer so posamezne koledniške skupine predstavile način koledovanja, zapele pesem in izrekle voščilo. Stane Kerin, ki je bil dolga leta ravnatelj Misijonskega središča Slovenije, je v nadaljevanju s pomočjo



videoposnetka in žive besede predstavil življenje v misijonih. Povedal je, kako delujejo misijonarji, kako poteka življenje v misijonih, kako je tam verovanje živo kljub pomanjkanju materialnih dobrin. Ob tem je poudaril veliko vrednost dela kolednikov, ko oni sami oznanjajo v svojem življenju in obenem zbirajo sredstva, da lahko misijonarji tam, kjer delujejo, poleg oznanjanja Besede tudi s pomočjo teh darov lajšajo vsakdanje življenje, ki je v hoji za Kristusom.

NOVO MESTO – Matej Gnidovec, škofijski animator za misijone

Skoraj sto kolednikov novomeške škofije se je 13. januarja zbralo v Trebnjem, mestu, kjer je otroštvo preživel svetniški kandidat častitljivi božji služabnik Friderik Irenej Baraga. Koledniki smo prisostvovali pri sveti maši ob 150. obletnici smrti tega velikega misijonarja. Kot smo v času po božiču koledniki kot misijonarji oznanjali Jezusovo rojstvo in prinašali Božji blagoslov po domovih v naših župnijah, tako se ob tem dnevu še bolj zavedali misijonarske moči in zagona, ki ju je imel naš veliki Slovenec Baraga. Po sveti maši je v Baragovi galeriji sledilo



pričevanje Tomaža in Mari Porente, ki sta kot laiška misijonarja delovala v Malaviju. Ob sliki in glasbi sta nam predstavila, kako velike reči lahko v misijonskih deželah storijo darovi kolednikov. Srečanje smo zaključili s čudovito in spektakularno predstavo čarovnika Džona, ki nam je pričaral nasmeh na naše obraze. Bogu hvala za zgled škofa Barage in naše kolednike na domačih misijonskih poljanah!

Pustna **iskrica** preskočila v Ukrajino

Lepa zgodba, ki se je odvila na letošnjo pustno soboto, se je začela v lanski jeseni, ko sva Izidor Šček in Jure Sešek v sklopu akcije Radia Ognjišče „Dobroti dajemo glas“ obiskala Ukrajino in jo spoznavala prek dela Marijinih sester čudodelne svetinje. Sestre Marta Meško, Jožica Strle in Barbara Peterlin že leta služijo ubogim v ukrajinski prestolnici. Danes vrhovni predstojnik lazaristov, Tomaž Mavrič, je v času, ko je vodil skupnost v Kijevu, zasejal idejo in izrazil prošnjo, da bi Pustna Sobotna iskrica pomagala ubogim otrokom v Ukrajini, v prostrani deželi, ki je naši domovini tako blizu, v mnogih pogledih pa tako oddaljena od nje.

Jeseni so bili poslušalci Radia Ognjišče in obiskovalci njihovih spletnih strani nagovorjeni z besedo in podobami o neznosni revščini, uboštvu duha in o težkem bremenu minulih desetletij, ki so v ukrajinskem človeku pustili boleče rane. Težko si predstavljamo kako težko je na novo vzpostaviti občutek dobrotelnosti, zavedanje, da je človeku v stiski prav pomagati! „Krščansko usmiljenje“ je na ulicah hladnih ukrajinskih mest besedna zveza, ki je večina ne razume. Radijska sodelavca sva bila pretresena nad razmerami v bolnišnicah in nad trpljenjem brezdomcev. Nerazumljivo je odrekanje pomoči ljudem, ki umirajo na ulicah, kruta so bila spoznanja o odstotkih tistih, ki živijo vklenjeni v različne odvisnosti, boli množica otrok, ki odraščajo v razbitih družinah ... Ogromno dela za misijonarje, cela vrsta projektov, ki bi si zaslužili pomoč.



Pustna Sobotna iskrica dokazuje, da pust ni le veselih ust, ampak tudi dobrega srca!



Krofi vsako leto predstavljajo pomemben del Pustne Sobotne iskrice. Letos so se pokazali tudi kot izvirna skupinska maska!

V mestu Balta živi in dela skupnost redovnic, misijonark, katerih delo je namenjeno otrokom. Sestre usmiljenke skrbijo za najmlajše, ki bi sicer taval po ulicah, zmrzovali na avtobusnih postajah, predstavljali plen različnih nepridipravov. V mestu je visok odstotek otrok, ki so odvisni od mamil, skozi življenje pa se prebijajo brez ljubezni staršev. V varni hiši redovnic mnogi najdejo edino varno zavetje! V desetih letih dela so sestre spoznale, da bi morale pomagati tudi mladim, a kaj, ko je hiša polna otrok v nežnih letih, s katerimi bi težko sobivali in si delili že tako majhen prostor. Povedale so, da bi rade kupile sosedovo hišo, jo preuredile v varno hišo za mlade in nadgradile svoje delo. In prav to željo sta Radio Ognjišče in Misijonsko središče Slovenije prelila v glavni cilj letošnjega pustnega plesa z dobrim namenom, telefonske akcije zbiranja sredstev v Pustni Sobotni iskrici. Opozarjanje na doživljanje v Ukrajini, nekaj osebnih pričevanj sodelavcev in zapisi na spletnih straneh so bili, kot kaže, pravi uvod v začetek zbiranja darov. Že prve ure Pustne Sobotne iskric so namreč pokazale, da so poslušalci znova slišali glas ubogega, prikimali prošnji po pomoči in darovali. Iz klica v klic, iz ure v uro je bilo več hvaležnosti. Marijine sestre, sodelavci Misijonskega središča Slovenije, Radia Ognjišče, mnogi prostovoljci, ki vsako leto pomagajo pri pripravi te odmevne dobrodelne akcije so kmalu lahko začutili, da se bo nova hiša v Ukrajini pridružila buldožerju na Madagaskarju, čolnom na Amazonki v Braziliji, šolam in zalagam hrane v Kamboodži, na Madagaskarju in v Etiopiji ... Vse to je namreč

le del sadov, ki jih je rodila ideja: „Dajmo pustu dobrodelno vsebino!“

Na pustnem plesu z dobrim namenom so maskare letos rajale pod taktirko Stena Vilarja, Luke Seška in Ansambla Mladi Belokranjci. Pokrovitelji so poskrbeli za dodatek plesu, peki pa za krofe, ki so tudi letos navdušili sladkosnede, darovi zanje pa predstavljali del uspeha. In ta je bil res lep!

Za varno hišo v Balti in za pomoč delu Marijinih sester v Ukrajini je Pustna Sobotna iskrica zbrala več kot 103.000 evrov. Neverjetno! Organizatorji vsako leto znova spoznavajo kako dobrega srca je slovenski človek.

Predstojnica Marijinih sester v Kijevu s. Marta Meško se v imenu vseh zahvaljuje: „*Moje srce vriska od veselja nad dobroto, ki sem jo doživela danes. Kot pravi sveti Vincencij, je ljubezen res do konca iznajdljiva. Kako trdna je mreža solidarnosti, usmiljenja in razumevanja sočloveka! Ganjena sem, radostno hvaležna za znamenja, da Kristus živi, da njegova dobrota deluje! Hvala!*“

Zahvala iz Ukrajine

Prejeli smo veselo novico o zbranem denarju, s katerim bomo lahko uresničili Božje načrte ... Zahvaljujemo se vam za ves trud, ki ste ga vložili, da bomo lahko me odgovorile na potrebe teh, ki jim služimo. V iskreni molitvi prosimo Božjega blagoslova za vas in vse dobrotnike. Naj vam Gospod povrne za vsa prizadevanja, ki jih vlagate v dobro ubogih.

Sestre iz Balte



Na fotografiji so sestre z otroki in mladimi iz Balte pred hišo, ki jo bodo kupile in obnovile z darovi iz Pustne Sobotne iskric. Naredili so plakat z napisom ДЯКУЄМО!, kar pomeni HVALA!

jubilanti – čestitamo



70 let življenja

Peter Opeka, lazarist, rojen 29. junija 1948 v San Martinu v Argentini. Kot duhovnik je na Madagaskar odšel 31. januarja 1976.



35 let v misijonih

S. Anka Burger, usmiljenka, rojena 19. februarja 1950 v Šmihelu pri Novem mestu. V misijone je odšla 25. junija leta 1983. Deluje v Ruandi.

ADVENTNA AKCIJA | župnije: Ajdovščina, Ambrus, Avče, Bakovci, Batuje, Begunje pri Cerknici, Bela Cerkev, Bertoki, Bevke, Biljana, Bogojina, Boštanj, Bovec, Branik, Brdo, Brestanica, Brezovica, Brje, Brusnice, Bučka, Bukovščica, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Jožef, Cerklje ob Krki, Cerknica, Cerkno, Cirkovce, Col, Čadram-Oplotnica, Čatež - Zaplaz, Čatež ob Savi, Čemšenik, Črenšovci, Črešnjevec, Črešnjice, Črni Vrh, Črniče, Črnomelj, Dekani, Deskle, Dobje, Dobrepolje-Videm, Dobrova, Dobrovnik, Dol pri Ljubljani, Dolenci, Domžale, Dornava, Dramlje, Dražgoše, Dutovlje, Fram, Galicija, Godovič, Zavrtač, Gomilsko, Gorice, Gorje, Gornja Poljskava, Gornja Ponikva, Gornja Radgona, Gornja Sveta Kungota, Gotovlje, Grad, Gradno, Grahovo, Griže, Grosuplje, Hajdina, Hoče, Hotič, Hrenovice, Ubeljsko, Hrpelje-Kozina, Ihan, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izlake, Izola, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Jelšane, Kalobje, Kamnica, Kamnik, Kamnje, Kanal, Kančevci, Kapela pri Radenci, Kapla na Kozjak, Kidričevo, Kisovec, Kobarid, Kočevska Reka, Kokrica, Kolovrat, Komen, Komenda, Kopanj, Koper, Koper - Sv. Marko, Koroška Bela, Korte, Košana, Kovor, Kozana, Kranj, Kranj - Sv. Martin, Kranj - Zlato Polje, Krašnja, Kresnice, Krka, Krkavce, Kromberk, Krško, Ledine, Leskovec pri Krškem, Leše, Ljubčana, Ljubljana - Sv. Trojica, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Dražlje, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Ježica, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Šentvid, Ljubljana-Šiška, Ljubljana-Štepanja Vas, Ljubljana-Trnovo, Ljubno, Ljubno ob Savinji, Ljutomer, Loče pri Poljčanah, Log pod Mangartom, Lovrenc na Pohorju, Lucine, Makole, Maribor - Pobrežje, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Jožef, Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Maribor - Tezno, Martjanci, Mengeš, Metlika, Mežica, Miren, Mirna Peč, Mokronog, Moravče, Mošnje, Muta, Naklo, Notranje Gorice, Nova Cerkev, Nova Gorica - Kapela, Nova Gorica - Kr. Odršenik, Novo Mesto - Sv. Janez, Novo Mesto-Sv. Lenart, Novo Mesto-Šmihel, Odranci, Olimje, Opatje Selo, Ormož, Ovišje, Pečarovi, Peče, Piran, Pirniče, Podbrdo, Podčetrtek, Podgorje pri Slov. Gradcu, Podgraje, Podkraj, Podlipa, Podzemelj, Polenšak, Polhov Gradec, Poljčane, Polje ob Sotli, Polzela, Ponikva, Postojna, Prečna, Predloka, Predoslje, Prevalje, Prežganje, Prihova, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujška Gora, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Rače, Radeče, Rakek, Rateče Planica, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Renče, Reteče, Ribnica, Ribnica na Pohorju, Rob, Ročinj, Rogaska Slatina, Rovte, Ruše, Sava, Sela pri Kamniku, Selca, Selnica ob Dravi, Sevnica, Sežana, Slivje, Slivnica pri Mariboru, Slovenj Gradec, Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Smlednik, Soča, Solkan, Sostro, Spodnja Idrija, Spodnja Poljskava, Središče ob Dravi, Srednja vas v Bohinju, Sromlje, Srpenica, Stara Loka, Stara Oselica, Stopperce, Stopiče, Stranice, Strunjan, Studence, Suhor, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Andraž v Slov. Gorici, Sv. Anton, Sv.

Anton v Slov. Gorici, Sv. Barbara v Slov. Gorici, Sv. Bolfenk na Kogu, Sv. Bolfenk v Slov. Gorici, Sv. Danijel nad Prevaljami, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh na Ostrm Vrh, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Ema, Sv. Florijan v Dolici, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jedert nad Laškim, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ - Gabrovka, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Lenart, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Marija v Puščavi, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Miklavž pri Ormožu, Sv. Ožbalt ob Dravi, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Urban - Destrič, Sv. Vencesl, Sv. Vid nad Cerknico, Sv. Vid nad Valdekom, Sv. Vid pri Ptuj, Svetina, Svibno, Šempeter pri Gorici, Šempeter v Savinjski dolini, Šenčur, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjerne, Šentjošt nad Horjulom, Šentjurij-Podkum, Šentlambert, Šentrupert, Šenturška Gora, Šentvid pri Grobelnem, Šentvid pri Stični, Škocjan, Škocjan pri Turjaku, Škofljica, Šlovrenc, Šmarca-Duplica, Šmarje-Sap, Šmarjeta, Šmartno ob Dreti, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmartno pri Litiji, Šmartno v Rožni Dolini, Šmihel pri Žužemberku, Šostanj, Špitalič, Št. Ilj pri Velenju, Št. Janž pri Dravogradu, Št. Jurij pri Grosupljem, Št. Peter - Otočec, Stanjel, Štjak, Teharje, Tišina, Tolmin, Tomišelj, Toplice, Trata - Gorenja Vas, Trboje, Trbovlje-Sv. Martin, Trebnje, Trnje, Trstenik, Trzič, Trzič-Bistrica, Tunjice, Turnišče, Unec, Vače, Vavta Vas, Velenje - Bl. A. M. Slomšek, Velenje - Sv. Martin, Veleosovo, Velika Dolina, Velika Polana, Velike Lašče, Veliki Gaber, Vinica, Vir, Višnja Gora, Vitanje, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Volče, Vrabče, Vransko, Vrhnik, Vrtojba, Vuhred, Vuzenica, Zagorje, Zagradec, Zali Log, Zgornji Tuhinj, Zreče, Žalec, Žalna, Železniki, Želimlje | posamezniki: Duhovna družina Delo, Franciskanski Samostan Brezje, Kopriva Silvester, N.N., Škorjanc Anica, Trefalt Jerica, Turk Tanja | **TRIKRALJEVSKA AKCIJA** | župnije: Babno Polje, Bakovci, Batuje, Begunje pri Cerknici, Bela Cerkev, Beltinci, Bertoki, Biljana, Bled, Brezno, Brusnice, Bučka, Budanje, Celje - Sv. Jožef, Cerklje ob Krki, Cerknica, Čemšenik, Črenšovci, Črešnjevec, Črneče, Črniče, Dekani, Dobrepolje-Videm, Dobrovnik, Domžale, Dravograd, Dražgoše, Fram, Godovič, Zavrtač, Gorje, Gornja Poljskava, Gornja Ponikva, Gornja Radgona, Gotovlje, Grad, Grosuplje, Hotič, Hrenovice (Ubeljsko), Hrpelje-Kozina, Ig, Ivančna Gorica, Javor, Jelšane, Jesenice, Kamna Gorica, Kamnik, Kančevci, Kidričevo, Kisovec, Knežak, Komenda, Koroška Bela, Košana, Kovor, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Zlato Polje, Kresnice, Krka, Kropa, Krško, Laško, Leše, Libelice, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Podutik, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Šentvid, Ljubljana-Šiška, Ljutomer, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Maribor - Tezno, Marija Snežna, Markovci, Mekinje, Mengeš, Mirna Peč, Mokronog, Mošnje, Naklo, Nova Gorica - Kapela, Nova Oselica, Pečarovi, Petrovci, Pirniče, Pivka, Planina pri Rakeku, Podzemelj, Poljčane, Polzela, Ponikva, Portorčje, Prečna, Predloka, Prem, Prevalje, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujška Gora, Radenci, Rakek, Rateče Planica,

Ravne na Koroškem, Ribnica, Rob, Sela pri Kamniku, Selca, Sevnica, Slivje, Slovenj Gradec, Slovenska Bistrica, Sora, Stari Trg pri Ložu, Stranice, Strunjan, Studeno, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Anton, Sv. Bolfenk v Slov. Gorici, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Ema, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Lenart, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Trojica v Slov. Gorici, Sv. Urban - Destrič, Sv. Vid nad Valdekom, Šempas, Šempeter v Savinjski Dolini, Šenčur, Šentjošt nad Horjulom, Šentlambert, Šenturška Gora, Šentvid pri Stični, Škocjan pri Turjaku, Škofljica, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Jelšah, Šmarjeta, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmihel, Šostanj, Št. Ilj pod Turjakom, Št. Ilj pri Velenju, Št. Janž pri Dravogradu, Št. Jurij pri Grosupljem, Št. Peter - Otočec, Štjak, Trnje, Trzič, Turnišče, Vavta vas, Veleosovo, Velika Dolina, Velike Lašče, Veržje, Vipava, Vipavski križ, Vir, Vitanje, Vodice, Vrabče, Vransko, Vrhnik, Zagorje, Zagradec, Zali Log, Zaplana, Zdole, Zreče, Žalna, Železniki, Želimlje | posamezniki: Cerkev Srca Jezusovega, Kopriva Silvester, Križan Gabriela, Križanec Vinko, Kržišnik Klara, Lenart Terezija, Lesjak Bernarda, N.N., Udir Jože | **MIVA** | župnije: Biljana, Gozd, Knežak, Komenda, Kranjska Gora, Mekinje, Šmarjeta, Žalna | posamezniki: Androjna Danica, Bizjak Janko, Buhvald Amalija, Franciskanski Samostan Brezje, Hojs Aleš, Kokot Branka in Franc, Kopriva Silvester, Mohar Košir Andreja, Pšeničnik Marjana, Rotar Barbara, Srebrnjak Andreja, Vrtačnik Petra | **SKLAD ZA LAČNE** | posamezniki: Ferjančič Marija, Kranjc Barica, Kravos Stojan, Lopatič Karel, Medvešek Viljem, Murko Ana, N.N., Praček Jožef, Rataj Mateja, Repar Mateja, Rihtar Helena, Šiško, Stampar Robert, Tajnikar Matej, Vegan Janez, Vidic Marija, Žerjal Peter in Bojana, Žmaucar Kržišnik Ivana | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnije: Celje - Sv. Jožef, Ig, Šmartno ob Paki | posamezniki: Blažič Mihael, Brezovnik Janez, Bundler Lidija, De Melin Trabe Martina, Fidler Feliks, Flis Franciška, Greif Boris, Grošelj Jurač Marjana, Habinc Jožef, Iglič Minka, Iršič Andrej, Klančnik Katarina, Ključevšek Tatjana, Kokovnik Zofija, Kolenc Marija, Kotnik Ambrož, Kozole Cvetka, Kranjc Franciška, Linasi Tadej, Ljuman D.O.O., Magdič Olga, Marijane Sestre, Mernik Zinka, Mikulin Olga, Morelj Darja, N.N., Pajk Jana, Paškič Ilija, Pavli Alenka, Podjavoršek Jana, Požar Anton, Praznik Sonja in Jože, Raztresen Marija, Raztresen Matko, Reisp Metka, Rott Cindro Barbara, Saksida Blaž, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sever Ana, Slokar Marija, Snaj Irena, Ščavničar Ema, Škorjak Cilka, Štrukelj Franciška, Vidic Marija, Vrtačnik Karolina, Zorenč Davorina, Žnidaršič Lidija, Žorž Vera | **ZA GOBAVE** | Gerdej Dominik | **ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Mavrek Renata, Remic Primož, Sušnik Janez | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | župnija Šmartno pod Šmarno Goro | Mrzel Slavka | **ZA GRADNO CERKVA V MISIJONIH** | posamezniki: Gerdej Dominik, Pavlič Renata | **VODNJAKI - MALAVI** | Marjanovič Miranda | **LENČOKO SKLAD** | župnija Ig | **MATANGA-DAR UPANJA** | posamezniki: Podobnik Jožica, Stambuk Igor, Šubic Ida | **JOŽE ADAMIČ** | posamezniki: Burger Alenka, Lah Benjamin | **PETER IVANČIČ** | Muller Marija | **S. ANKA BURGER** |

posamezniki: Maras Tomaž, Ščavničar Ema | **S. VIDA GERMAN** | župniji: Dravograd, Vrhnik | posamezniki: Adamič Marija, Kern Franciška, Kotnik Ambrož, Lenassi Franc, Oblak Matej, Sitar Antonija, Sušec Karmen, Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov | **JOŽE MLINARIČ** | posamezniki: Pisk Tomaž, Rojec Jože | **S. VESNA HITI** | župnija Kalobje | posamezniki: Franciskanski Samostan Brezje, Križnar Marija, Martinčič Angela, N.N., Perovšek Francka | **TONE KERIN** | župnija Šentvid pri Stični | posamezniki: Gorenc Jožko, Kern Jože, Kokotec Lovro, Lah Benjamin, Perčič Marija, Pompe Anica, Rudman Jani, Šušteršič Ivana | **S. AGATA KOCIPEC** | N.N. | **JANEZ KRMEJ** | župnija Šentjošt nad Horjulom | posamezniki: Bolta Marko, Družina Divjan, Kokotec Lovro, Kolander Tadeja, Krašna Jože, Ramovš Vera, Sušnik Janez, Vrabec Marko, Zgubič Evgen | **MATEVŽ STRAJNAR** | Krevelj Branko | **S. ANDREJA GODNIČ** | Štuhec Msgr.Dr. Ivan | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Albreht Ivan, Bonuti Hajdinjak Kamila, Kobal Matej, Krevelj Branko, Maršič Lucija, Novi Glas - Gorica, Pisk Tomaž, Rutar Neva, Sušnik Janez, Žukovec Jožica | **VILKO POLJANŠEK** | Kokotec Lovro | **TOMAŽ MAVRIČ** | posamezniki: Blažič Gašper, Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | župnija Medana | posamezniki: Kavčič Lidija, N.N., Strajnar Ana | **P. JANEZ MIHELČIČ** | Strajnar Ana | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Murn, Strajnar Ana, Škedelj Miran, Vergles - Rataj Aleksandra | **MISIJONARKE MATERE TEREZIJE** | Kranjc Rafael | **S. TADEJA MOZETIČ** | Bonuti Hajdinjak Kamila | **JANEZ MESEČ** | župniji: Brezovica, Miren | posamezniki: N.N., Narava D.O.O., Šimic Apolonija, Vončina Slabe Urška, Žmavc Darko, Žugelj Anton | **PEDRO OPEKA** | posamezniki: Bohak Ivan, Bole Lilijska, Bolta Marko, Božič Marija, Briški-Pollak Ana, Demšar Andrej, Družina D.O.O., Hromec Anton, Ješovnik Simona, Karlin Gabrielja, Kastelec Martin, Kmet Saša, Kordiž Rozalija, Lah Benjamin, Mežnar Klavdija, Mihelčič Mojca, N.N., Nagode Maja, Pavli Tatjana, Perme Marko, Rajh Vera, Razboršek Stanka, Remšer Matija, Rott Cindro Barbara, Rus Valerija, Snaj Irena, Sušnik Janez, Ščavničar Ema, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Škedelj Miran, Tavčar Jože, Vidic Marija, Vobner Marijeta, Zgonc Marija, Zupanc Karel | **S. JOŽICA STERLE** | N.N. | **P. MARTIN KMETEC** | Maršič Lucija | **S. MARIJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Kotar Cvetka Terezija, Sever Žuntar Saša, Skandali Dragan, Zadravec Roman, Zakrajšek Boris | **TONE GRM** | Kokotec Lovro | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Albreht Ivan, N.N., Rojec Jože | **S. TEREZIJA PAVLIČ** | Rem Projekt D.O.O., Rozman Jerica | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: N.N., Povh Jože | **S. BARBARA ČUK** | Mihelčič Janez | **S. MILENA ZADRAVEC** | Pirih Marija | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | Sajevic Marija | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posamezniki: Daksobler Ljudmila, Lazar Jožica | **S. BARBARA PETERLIN** | Pšeničnik Marjana | **S. DORICA SEVER** | Pisk Tomaž | Strajnar Breda | **KATARINA TOMC** | posamezniki: Hrovat Olga in Franjo, Pisk Tomaž, Rojec Jože, Šetina Darja | **MISIJON CRIPAM** | posamezniki: Muller Horvatič Ingrid, Volčič Barbara | **P. MIHA MAJETIČ** | posamezniki: Asišk Oljkarji, Muller Marija | **MARIJINE SESTRE V KJEUVA** | posamezniki: Avbar Marija, Bernik Rudi | **PETERLIN S. BARBARA** Pivk Ivo

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2018 je 9€.

Misijonski križ

s. Ani Tominec



Teden dni sem v Ukrajini, pa se mi zdi, kot da sem tu že cel mesec, ker se je zgodilo toliko stvari. Z mojima sosestrama, s. Jožico in s. Ivančico, obiskujemo uboge in bolne v naši vasi Turja Remeta in okolici. Živimo v zahodnem delu te velike države, blizu Užgoroda v Zakarpatju. Ukrajina je prostrana država, tridesetkrat večja od Slovenije. Peščica zelo bogatih ljudi živi na račun revnih, ki se zaradi brezposelnosti in v upanju na boljše življenje podajo v velika mesta. Mnogi postanejo brezdomci, se vdajo alkoholu, drogi in prostituciji.

Vaše pomoči je deležna tudi revna družina v naši vasi, ki je pred par dnevi dobila vodo in delajo kopalnico. V zelo skromni hiši živijo babica, vnuk, tri male vnukinje in njihov oče. Mama jih je pustila in z ljubimcem odšla v mesto. Nastja, Vika in Tonja so pristrčne deklice, ki se nas zelo razveselijo, ko jih obiščemo. Pogrešajo ljubezen mame in očeta, ki je sicer doma, a veliko pije. Danes si je 12-letna Nastja v šoli zlomila roko. Napotili so jo v ambulanto, kjer ji je zdravnica naročila, naj si sama poišče prevoz do bližnjega mesta, da ji bodo oskrbeli zlom. Ker



S. Ana na obisku pri bolnih in ostarelih v Zakarpatju



Podelitev misijonskega križa s. Ani Tominec

S. Marta Meško in s. Jožica Sterle sta prišli v Kijev leta 2005 na povabilo g. Tomaža Mavriča in tamkajšnjih lazaristov z željo, da bi skupaj naredili kaj za uboge. Novo skupnost, na rojstnem domu s. Marte, kjer živimo me tri, smo Marijine sestre odprle 22. oktobra 2016. V Kijevu pa sedaj delujejo s. Marta in s. Barbara Peterlin ter dve novinki.

Kako sem se odločila za misijonski poklic? Bog me je nagovoril po s. Jožici. Pred dvema letoma sem ji pisala za god. Ona pa mi je, z zahvalo za voščilo, pripisala izzivalno vprašanje, če sem že kdaj pomislila, da bi ubogim služila izven meja Slovenije. Misel mi ni dala miru. Hvaležna sem predstojnicam, da so mi dovolile in omogočile odhod.

V nedeljo, 11. marca 2018, mi je v Polhovem Gradcu, v cerkvi Marijinega rojstva, župnik Bogdan Oražem izročil misijonski križ. Hvaležna sem domači župniji, kjer so mi farani, sestre, sorodniki in znanci pripravili pristrčno slovesnost. Vesela sem, da je bil med nami naš rojak, misijonar Janez Krmelj, ki nas je v nagovoru iz svojih tridesetletnih izkušenj na Madagaskarju navdušeno spodbujal za misijone. Zahvaljujem se vsem, ki ste me na misijonsko poslanstvo v Ukrajino pospremili z molitveno tridnevno in mnogimi darovi.

sva bili s s. Jožico ravno takrat v Mukačevu pri škofu, na pogovoru za blagoslovitev hiše, jo je odpeljal naš dobri mojster Vasja. Po veroizpovedi je protestant, a ima zelo čuteče srce in pomaga povsod, kjer je stiska. Ko sva se mu zahvalili, je rekel: »Ubogi so res ubogi!« O Ukrajini ste veliko lepega in pretresljivega slišali preko radia Ognjišče. Bog vam povrni za darove, ki ste jih v letošnji Pustni Sobotni iskrici namenili za otroke in uboge.

Sv. Vincencij Pavelski, ki je bil velik dobrotnik ubogih je rekel, da smo poklicani, da z deli razodevamo Božjo dobroto. V tej zavzetosti, da skupno delamo za rast Božjega kraljestva, vas prosim, da molite za misijonarje, da bi ljudem konkretno pomagali in jim prinašali Božjo ljubezen, saj smo vsi ljubljene otroci nebeškega Očeta ter bratje in sestre med seboj. Tudi vam Jezus pravi: »Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili!« Naj vam Bog povrne z večnimi darovi in vas blagoslavlja. Sestre se vam iskreno zahvaljujemo za vso materialno pomoč in molitev, ki nas medsebojno povezuje. Ostanite še naprej luč, sol in kvas v današnjem svetu.

s. Ana Helena Tominec